JAMES BOND

007 LEGENDS

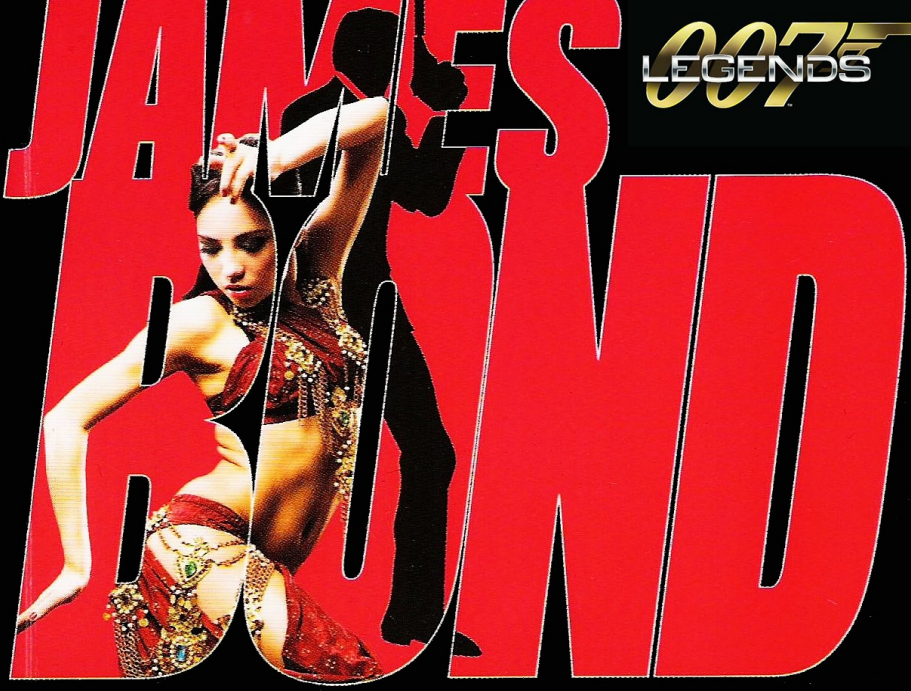

IAN FLEMING

CARACATIȚA

Volumul 1

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 1

CARACATIȚA

(Povestiri)

Original: Octopussy (1965);
The Property of a Lady (*1963*);
The Living Daylights (*1962*);
007 în New York (*1963*)

Traducere de:
MIHAELA GEORGESCU

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

Ian Fleming s-a născut în 1908 și a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-și desăvârșească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de știri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoștințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Și-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica și tot acolo, la vârsta de patruzeci și patru de ani, a scris *Casino Royale,* primul din romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr. No,* primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 și filmele cu James Bond se bucură în continuare de un

uriaș succes internațional. Este de asemenea autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang.*

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler și John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârșitul secolului al XX-lea.

Informații suplimentare despre Ian Fleming și despre opera sa pot fi găsite accesând: www.ianfleming.com.

• Caracatița

— Știi ce? se adresă maiorul Dexter Smythe caracatiței. Dacă reușesc, îți voi oferi o mare desfătare, o masă copioasă.

Vorbise cu voce tare și respirația îi aburi vizorul măștii sale Pirelli. Își lăsă picioarele în nisip lângă ascunzătoarea din coral și se ridică. Apa îi ajunse până la subțiori. Își scoase masca și scuipă în ea, frecă apoi vizorul, îl clăti și-și trase din nou elasticul măștii pe după cap. Se aplecă iarăși.

Ochiul din sacul maroniu tărcat încă îl mai privea cu atenție prin deschiderea din mărgean, dar de data asta vârful unui singur mic tentacul se ivea timid cu câțiva centimetri din întunecimea adâncului și își căuta confuz hrana cu ventuza-i rozalie superioară. Dexter Smythe zâmbi satisfăcut. Dacă ar fi avut timp, poate încă o lună, pe lângă cele două în care se împrietenise cu caracatița, ar fi reușit s-o îmblânzească pe draga de ea. Dar nu va avea acea lună la dispoziție. Să-și încerce norocul astăzi, să coboare până la ea și să-i ofere tentaculului mâna lui în locul mult așteptatei bucățele de carne crudă de la capătul harponului său, să dea mâna cu ea, ca să zicem așa? Nu, Pisicuțo dragă, se gândi el. Încă nu pot să am prea mare încredere în tine. Aproape sigur ar scoate, cât ai clipi din ochi, alte tentacule prin deschiderea aceea și i-ar înșfăca brațul. Era suficient să fie târât în jos mai puțin de două picioare, și supapa de la mască s-ar fi închis automat și s-ar fi sufocat în interiorul ei sau, dacă și-ar fi smuls-o, s-ar fi înecat. Cu puțin noroc, ar putea pătrunde cu o lovitură rapidă de harpon, dar nu ar fi suficient ca s-o ucidă pe Pisicuță. Nu. Poate tot azi, dar mai târziu. Ar semăna cu jocul de la ruleta rusească și poate cu aceeași șansă, de cinci la unu. Ar putea fi o scăpare rapidă, bizară, de necazurile sale. Dar nu acum. Acea problemă interesantă ar rămâne nerezolvată. Și doar îi promisese drăguțului de profesor Bengry, de la Institut! Dexter Smythe înotă alene spre recif; privirea sa căuta numai o formă, o formă sinistră, triunghiulară, mică și grasă a unui pește scorpion, sau, cum i-ar zice Bengry, *Scorpaena Plumieri.* Maiorul Dexter Smythe, ofițer al Imperiului Britanic, din Marina Regală

(pensionat), era ceea ce rămăsese dintr-un ofițer odată curajos și foarte ingenios, un bărbat chipeș, un mare cuceritor în toată viața sa militară, mai ales al femeilor din serviciul auxiliar al marinei militare engleze și ATS[1] care asigura personalul din comunicații și din secretariatul grupelor operative în care fusese numit la sfârșitul carierei sale. Acum avea cincizeci și patru de ani, era puțin chel, și burta i se revărsa peste slipul Jantzen. Și suferise și două tromboze coronariene. Doctorul său, Jimmy Greaves (care fusese unul din marii jucători de poker de la Clubul Reginei când Dexter Smythe sosise prima oară în Jamaica), descrisese, pe jumătate glumeț, a doua tromboză, care avusese loc cu numai o lună înainte, ca „a doua avertizare". Dar, în hainele bine alese, venele sale varicoase nu se vedeau și burta era aplatizată de o curea discretă peste o centură fără cusur, astfel încât era o apariție încă plăcută, ca bărbat, la un cocktail sau dineu pe Țărmul Nordic și era un mister pentru prietenii și vecinii săi de ce, în pofida celor 50 ml de whisky și a celor zece țigări pe zi pe care i le permisese doctorul, continua să fumeze ca un șarpe și se ducea în fiecare noapte beat la culcare, ca un bețiv, deși un bețiv prietenos.

Adevărul era că Dexter ajunsese la granița dorinței de a muri. Multe erau rădăcinile acestei stări mentale și nu toate erau chiar așa de complexe. Era iremediabil legat de Jamaica și lenevia tropicală îl călise treptat, astfel încât, în aparență, părea o bucată de lemn de esență tare, dar care, sub suprafața lustruită, avea un miez erodat până devenise pulbere de termitele leneviei, de auto-indulgență, de culpa unui păcat străvechi și de aversiunea generală față de sine. De la moartea lui Mary, care survenise cu doi ani în urmă, nu mai iubise pe nimeni. Și nici nu era convins că o iubise și pe ea cu adevărat, dar știa că în fiecare clipă a zilei tânjea după dragostea ei pentru el și după cicăleala ei veselă, neglijentă și după prezența ei adesea iritantă. Acum, deși mânca gustările și bea martini-urile lor, arăta numai dispreț față de femeile ușoare din lumea internațională pe care o frecventa și cu care se întovărășea pe Țărmul Nordic. S-ar fi putut, poate, împrieteni cu persoane din armată, cu domnii – fermieri din teritoriile indigene sau proprietarii de plantații de pe coastă –, cu profesioniști și

[1] *Auxiliary Territorial Service* – aripa feminină a Armatei engleze, în timpul celui de-al doilea război mondial. (*n. trad.*).

politicieni, dar ar fi însemnat să redobândească un scop serios în viață – care era însă mereu amânat de lenevia sa, de acedia[2] sa spirituală – și să bea mai puțin, ceea ce categoric nu dorea să facă. Așa că maiorul Smythe era plictisit, plictisit de moarte și, dacă nu ar fi existat un element în viața sa, ar fi înghițit cu mult timp în urmă sticla cu barbiturice de care făcuse rost cu ușurință de la un medic de prin partea locului. Ancora de salvare care-l făcea să se agațe de marginea stâncii era una firavă. Bețivii notorii își schimbă direcția spre o exagerare a temperamentelor lor de bază, cele patru temperamente clasice – sanguin, flegmatic, coleric și melancolic. Bețivul sanguin se înveselește până la isterie și idioțenie. Flegmaticul se cufundă în mlaștina depresiei posace. Colericul este bețivul luptător al caricaturiștilor care-și petrece o bună parte din viață prin închisori pentru că a distrus oameni și lucruri, iar melancolicul cade sub povara autocompătimirii, sentimentalismului și lacrimilor. Maiorul Smythe era un melancolic care alunecase pe panta imaginației sporovăitoare țesute pe seama păsărilor, insectelor și peștilor care populau cele două hectare de la Wavelets (denumirea pe care o dăduse el micuței vile este simptomatică), plaja și recifal de coral de dincolo de ea. Prefera în mod deosebit peștii. Se referea la ei ca la „oameni” și, deoarece peștii din recif rămân în teritoriile lor tot la fel cum o fac și păsările mici, după doi ani îi cunoștea pe toți cât se poate de bine, „îi iubea” și credea că și ei îl iubeau la rândul lor.

Cu siguranță că îl cunoșteau, deoarece, așa cum ocupanții grădinilor zoologice își cunosc îngrijitorii, și el era un furnizor zilnic obișnuit, care scormonea algele și tulbura nisipul și stâncile pentru mâncăcioșii de pe fundul mării, care sfărâma arici de mare pentru micile carnivore și scotea la lumină fragmente de deșeuri de pește pentru cei mai mari, iar acum, când înota încet și puternic în susul și în josul recifului și prin canalele care duceau în larg spre ape adânci, „oamenii” lui forfoteau în jur, fără teamă și răbdători, năpustindu-se spre vârful harponului cu trei dinți, pe care-l cunoșteau numai ca pe o lingură excesiv de darnică, repezindu-se chiar până la vizorul măștii Pirelli și chiar, în cazul domnișoarelor certărețe, pișcându-l ușor de gambe și de laba piciorului.

---

[2] Stare patologică de plictis. (*n. trad.*).

O parte din sufletul maiorului Smythe prelua toți acești „omuleți” strălucitor colorați, dar astăzi trebuia să rezolve o problemă în timp ce-i saluta cu cuvinte nerostite – „Neața, Beau Gregory”, adresate domnișoarei de culoare albastru-închis stropită cu pete de un albastru-deschis, „peștele bijuterie” care seamănă leit cu modelul înstelat al unei sticle de parfum Worth – „Vol de Nuit”, „Scuze. Nu astăzi, iubito”, unui pește fluture care bătea din aripi cu „ochi” negri falși pe coadă și, „Oricum ești prea gras, Blue Boy”, adresându-se unui pește papagal indigo care trebuie că avea o greutate de cinci kilograme – singurul lui dușman de pe recif, singurul pe care l-a ucis la prima vedere, un pește scorpion.

Peștele scorpion populează majoritatea apelor sudice ale lumii, și „*rascasse*”, care stă la baza *bouillabaisse*[3], face parte din aceeași familie. Varietatea din Indiile de Vest atinge o lungime de numai treizeci de centimetri și are o greutate de aproape o jumătate de kilogram. Este pe departe cel mai hidos pește din mare, de parcă natura te-ar avertiza. Este de un gri maroniu tărcat, cu un cap zburlit de formă triunghiulară. Are „sprâncene” cărnoase, clăpăuge, care se revarsă peste ochii roșii furioși, și o colorație și o siluetă întreruptă, care reprezintă un camuflaj perfect pe recif. Deși este un pește mic, gura lui cu dinți puternici este așa de mare încât poate înghiți cei mai mulți pești de recif întregi. Dar arma lui supremă se află în aripioarele dorsale erectile, din care primele câteva acționează la contact precum acele hipodermice, sunt alimentate de glande otrăvitoare care conțin suficientă tetrodotoxină încât să ucidă un om dacă îl ating doar în treacăt într-un punct vulnerabil – o arteră, de exemplu, sau deasupra inimii sau în vintre. Aceștia constituie adevăratul pericol pentru înotătorii din jurul recifului, cu mult mai periculoși decât baracuda sau rechinul, deoarece, fiind extrem de încrezători în camuflajul lor și în armură, aceștia fug fără să facă altceva decât să se apropie foarte mult de picior sau să aibă un contact efectiv. Apoi se mișcă repede și ușor câțiva metri pe pectoralii lați și neobișnuit de vărgați și se așază

[3] Pește mediteranean, ingredient pentru *bouillabaisse* (Un fel de supă-tocăniță de pește de port, preparată de către pescari din captura zilnică, și în special din pești cu forme monstruoase, dar apreciată de pescari datorită texturii tari a cărnii și a gustului deosebit. Lista peștilor este cu adevărat de coșmar: *baudroie* (peștele călugăr), *rascasse blanche*, *rouget grondin*, *congre*, *grondin*, *saint-pierre*, arici de mare și caracatiță.). (*n. trad.*).

din nou vigilenți, fie pe nisip, unde seamănă cu o grămadă enormă de corali, sau printre stânci și alge marine, unde pur și simplu dispar. Și maiorul Smythe era hotărât să găsească unul, să-l prindă cu harponul și să-l dea caracatiței lui, să vadă dacă aceasta l-ar lua sau l-ar refuza cu dispreț, să vadă dacă unul dintre marii răpitori ai oceanului ar recunoaște lipsa de însuflețire a altuia, dacă știe de otrava lui. Ar mânca caracatița stomacul și ar lăsa șira spinării? Ar mânca tot, și dacă da, ar suferi din cauza otrăvii? Acestea erau întrebările la care Bengry de la Institut dorea să primească chiar azi un răspuns, deoarece se apropia începutul sfârșitului vieții maiorului Smythe la Wavelets și, deși aceasta ar putea însemna sfârșitul mult iubitei lui Caracatițe, maiorul Smythe se hotărâse să afle răspunsurile și să lase o mică amintire a vieții sale, acum inutile, undeva într-un colț prăfuit, într-unul din dosarele de biologie marină ale Institutului.

Pentru că, numai cu două ore în urmă, viața și așa tristă a maiorului Dexter Smythe se înrăutățise foarte mult. Într-atât de mult, încât ar fi norocos dacă, peste câteva săptămâni – timp în care să se expedieze telegrame de la Guvern la Ministerul Coloniilor al Marii Britanii, și care să fie retransmise Serviciului Secret și de acolo Scotland Yard-ului și Procurorului Public, și pentru transportul maiorului Smythe la Londra sub escorta poliției – reușea o condamnare la închisoare pe viață.

Și totul din cauza unui ins pe nume Bond, comandorul James Bond, care-și făcuse apariția la zece treizeci în dimineața aceea, venind din Kingston cu un taxi.

Ziua începuse firesc. Maiorul Smythe se trezise din somnul său indus de Secconal, înghițise vreo două pastile de Panadol (starea inimii îi interzicea să ia aspirină), făcuse un duș, mâncase foarte puțin la micul dejun sub migdalii în formă de umbrelă și petrecuse o oră hrănind păsărelele cu resturile de la micul dejun. Își luă apoi dozele prescrise de anticoagulant și cele pentru tensiune arterială și-și omorî timpul cu ziarul *Daily Gleaner* până ce putea servi gustarea de la ora unsprezece, pe care o devansase de câteva luni la ora zece și jumătate. Tocmai își turnase prima rundă din cele două de coniac tare și băutura gazoasă cu ghimbir, „băutura bețivilor”, când auzi mașina înaintând pe alee.

Luna, menajera lui de culoare, veni în grădină și anunță:

— Vă caută un domn, domnule maior.

— Cum se numește?

— El nu a zis la mine, domnule maior. El a zis la mine să spun că vine de la Guvern.

Maiorul Smythe nu purta altceva decât un șort kaki și sandale. Spuse:

— Foarte bine, Luna. Invită-l în camera de zi și spune-i că vin într-o clipă, și se întoarse în dormitor și-și puse o sahariană albă și pantaloni, apoi își perie părul. De la Guvern! Ce dracu mai este și asta?

Cum a intrat în camera de zi și l-a zărit pe bărbatul înalt îmbrăcat cu un costum tropical bleumarin stând în picioare la fereastră și privind spre mare, maiorul Smythe a intuit oarecum vestea proastă. Apoi, când bărbatul s-a întors încet să-l privească cu ochii lui vigilenți, serioși, gri-albăstrui, a înțeles că era vorba despre un formalism birocratic; când nu i s-a răspuns la zâmbetul său bucuros, a înțeles că era vorba despre un formalism birocratic nefavorabil. Un frison îl furnică pe maiorul Smythe pe șira spinării. Deci aflaseră cumva.

— Ei bine, sunt Smythe. Bănuiesc că sunteți de la guvern. Ce mai face Sir Kenneth?

Nu se punea problema să-și strângă mâinile. Omul răspunse:

— Nu l-am întâlnit, am sosit de-abia de două zile. Am fost mai tot timpul plecat de pe insulă. Mă numesc Bond, James Bond. Sunt de la Ministerul Apărării.

Maiorul Smythe își aminti de eufemismul străvechi pentru Serviciul Secret. Și spuse cu un optimism forțat:

— Oh, vechea firmă?

Întrebarea a fost ignorată.

— Putem sta de vorbă undeva?

— Da. Oriunde doriți. Aici sau în grădină? Beți ceva? Maiorul Smythe zornăi gheața din paharul pe care încă îl mai ținea în mână. Rom și băutura gazoasă cu ghimbir – otrava locală. Prefer băutura gazoasă simplă.

Minți cu automatismul firesc al alcoolicului.

— Nu, mulțumesc. Și aici ar fi bine.

Omul se rezemă neatent de pervazul lat din mahon.

Maiorul Smythe s-a așezat, și-a aruncat un picior semeț peste brațul jos al unui fotoliu confortabil de colonist englez pe care-l copiase după un fotoliu original făcut de un tâmplar local de

mobilă fină. Scoase suportul cu băuturi din celălalt braț, luă o dușcă din paharul său și îl strecură pe neobservate, cu o mână deliberat fermă, în lăcașul din lemn.

— Ei bine, spuse el cu voioșie privindu-l pe celălalt bărbat drept în ochi, cu ce vă pot fi de folos? Cineva a făcut o treabă murdară pe Țărmul de Nord și aveți nevoie de ajutor? Să fiu bucuros că mă înham din nou. E mult de atunci, dar încă îmi mai aduc aminte de vechile practici.

— Vă deranjează dacă fumez?

Bărbatul își scosese deja tabachera. Era plată, dintr-un metal ca pentru arme și încăpeau cam cincizeci de țigări în ea. Acest mic gest, care trăda într-un fel o slăbiciune comună, îl consolă pe maiorul Smythe.

— Câtuși de puțin, dragul meu domn. Dădu să se ridice, cu bricheta pregătită.

— E-n regulă, mulțumesc. James Bond își aprinsese deja țigara. Nu, nu s-a întâmplat nimic aici. Am fost trimis să vă rog să vă amintiți de activitatea desfășurată în cadrul Serviciului la sfârșitul războiului. James Bond se opri și-l privi cu atenție pe maiorul Smythe. Mai ales de perioada când ați lucrat în cadrul Biroului Obiective Speciale.

Maiorul Smythe râse brusc. Știa asta. Era absolut sigur de asta. Dar când auzise asta din gura acestui bărbat, râsetul maiorului Smythe ieșise ascuțit, ca țipătul unui om lovit.

— Oh, Doamne. Da Bătrânul Birou al Obiectivelor Speciale. Era o adevărată corvoadă.

Râse din nou. Simți din nou acea gheară a anghinei care-i străpunse pieptul, determinată de tensiunea a ceea ce știa că va urma. Își vârî mâna adânc în buzunarul de la pantaloni, apucă sticluța și strecură pilula albă de nitroglicerină sub limbă. Se amuză văzând cum tensiunea se acumula la celălalt bărbat, cum ochii i se îngustau vigilenți. „Totul este în regulă, dragul meu. Nu este pilula morții.” Apoi spuse:

— Aveți probleme cu acidoza? Nu? Pe mine mă omoară când sunt pilit. Aseară. Petrecere la Jamaica. Ar trebui să ne dăm seama că nu ne oprim la douăzeci și cinci de ani. Haide totuși să revenim la Biroul Obiective Speciale. Cred că nu mai suntem mulți. Simți că durerea din piept se retrase în vizuina ei. Este ceva în legătură cu istoricul oficial?

James Bond își privi vârful țigării.

— Nu tocmai.

— Cred că știți că am redactat cea mai mare parte din capitolul despre această autoritate pentru volumul de istorie a războiului. A trecut mult timp de atunci. Nu prea cred că aș mai avea multe de adăugat azi.

— Nu mai este nimic de adăugat despre operațiunea din localitatea numită Ober Aurach din Tirol, cam la o distanță de o milă de Kitzbühel?

Unul din numele care-l obsedase în toți acești ani forță un alt zâmbet pe fața maiorului Smythe.

— A fost floare la ureche. Nu s-a văzut niciodată teatrul unui asemenea măcel. Toți acei bandiți din Gestapo încăpățânați în credința lor. Toți erau beți ca porcii. Își păstraseră toate dosarele. Le-au predat fără a clipi. Credeau că așa își ușurau situația. Ne-am aruncat rapid ochii peste ele și le-am expediat pe toate în tabăra de la München. Nu am mai auzit de ei. Cred că cei mai mulți au fost spânzurați pentru crime de război. Le-am predat în mare grabă la cartierul general de la Salzburg. Apoi ne-am deplasat pe valea Mittersill după un alt refugiu. Maiorul Smythe mai trase o dușcă bună și-și aprinse o țigară apoi își ridică privirea. Ca să nu mai lungim vorba, cam asta-i.

— Cred că pe atunci erați Numărul Doi. Comandantul era american, un anume Colonel King din armata lui Patton.

— Așa este. Un tip de treabă. Purta mustață și nu prea avea aerul unui american. Se pricepea bine la vinurile de prin partea locului. Un tip foarte civilizat.

— În raportul referitor la operațiune a menționat că v-a predat toate documentele pentru o verificare preliminară pentru că erați specialistul german din unitate. I le-ați returnat apoi pe toate cu observațiile făcute? James Bond făcu o pauză. Chiar pe toate?

Maiorul Smythe ignoră insinuarea.

— Chiar așa. Cele mai multe erau liste cu nume. Marfă importantă pentru contrainformații. CI-știi din Salzburg au fost foarte încântați de materiale. Le-a oferit multe piste noi. Cred că originalele zac pe undeva. Or fi fost folosite în procesele de la Nürnberg. Da, pentru numele lui Dumnezeu! Acelea au fost câteva din cele mai plăcute luni din viața mea, hoinărind prin țară cu grupele operative ale Biroului Obiective Speciale. Vin, femei și cântece! Și poți s-o mai spui o dată!

Aici maiorul Smythe rostea purul adevăr. Purtase un război periculos și incomod până în 1945. Când s-au format Trupele Speciale în 1941 s-a oferit voluntar și a fost scos din Marina Regală pentru Operațiile Comune ale Cartierului General sub comanda lui Mountbatten. Atunci, germana lui excelentă (mama lui era din Heidelberg) l-a ajutat să obțină postul de neinvidiat de anchetator în Trupele Speciale de pe continent. Fusese norocos doi ani să scape nevătămat din această activitate și cu titlul de ofițer al Imperiului Britanic (militar), care s-a acordat puținor cadre în ultimul război. Și apoi, când se pregătea înfrângerea Germaniei, Serviciul Secret și Operațiunile Comune au format împreună Biroul Obiective Speciale și maiorul Smythe a primit temporar rangul de locotenent-colonel și a fost însărcinat să formeze o unitate al cărei obiectiv era lichidarea ascunzătorilor Gestapo-ului și ale Abwehr-ului în momentul în care se apropia capitularea Germaniei. Departamentul Serviciilor Secrete a aflat de plan și a insistat să participe la acțiune, făcând front comun cu aripa americană, și așa s-au format șase unități, și nu numai una, care au intrat în acțiune în Germania și în Austria chiar în ziua capitulării. Erau unități alcătuite din douăzeci de oameni, dotate fiecare cu vehicule ușoare blindate, șase jeep-uri, un autocamion pentru radiotelegrafie și alte trei camioane, controlate de un cartier general anglo-american din SHAEF[4], care le furniza și obiectivele culese de serviciile de informații ale armatei, de la SIS[5] și OSS[6]. Maiorul Smythe fusese Numărul Doi din grupele speciale „A”, cărora li se încredințase Tirol-ul – o zonă bogată în ascunzători cu acces ușor spre Italia și poate cu ieșire din Europa și se știa că fusese ales ca adăpostul subteran numărul unu din tranșee pe care grupele speciale îl urmăreau. Și, cum maiorul Smythe de-abia îi spusese lui James Bond, se distraseră de minune. Și totul fără să se tragă un foc – adică cu excepția celor două trase de maiorul Smythe.

— Vă spune ceva numele Hannes Oberhauser? spuse întâmplător James Bond.

---

[4] *Supreme Headquarters Allied Expeditionary Force* – statul-major al Comandamentului Forțelor Aliate, Care a activat în Europa de nord-vest de la sfârșitul anului 1943 până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, în 1945. (*n. trad.*).

[5] *Secret Intelligence Service* – Agenția de informații britanică, cunoscută ca MI6 (*n. trad.*).

[6] *Office of Strategic Services,* precursor al CIA. (*n. trad.*).

— N-aș zice, se încruntă maiorul Smythe, încercând să-și amintească. Erau optzeci de grade la umbră, dar el tremura.

— Atunci să vă aduc eu aminte. În aceeași zi în care vi s-au dat acele documente să le studiați făceați investigații la Hotelul Tiefenbrunner, unde erați încartiruit, ca cel mai bun ghid montan din Kitzbühel. Vi s-a menționat Oberhauser. A doua zi i-ați cerut CI-stului o zi liberă, care vi s-a dat. Dis-de-dimineață, în ziua următoare, ați plecat la cabana lui Oberhauser, l-ați arestat și ați plecat cu el în jeep-ul dumneavoastră. Asta vă spune ceva?

Expresia aceasta – „vă spune ceva”. De câte ori oare nu o folosise chiar maiorul Smythe când încerca să prindă în capcană un mincinos german? Nu te grăbi. Ești pregătit de ani buni pentru așa ceva. Maiorul Smythe dădu din cap cu un aer de îndoială:

— N-aș crede.

— Un bărbat cu păr grizonat și cu un picior protezat. O rupea în engleză, deoarece fusese instructor de schi înainte de război.

— Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta, spuse maiorul Smythe privindu-l sincer pe Bond în ochii lui reci, luminoși.

James Bond scoase din buzunarul interior un carnețel din piele albastră și îl răsfoi. Apoi se opri. Își ridică privirea și spuse:

— Pe atunci, ca arme ușoare purtați un Webley & Scott 45 cu numărul de serie 8967/362.

— Cu siguranță că era un Webley. Afurisită armă, greoaie. Sper că acum au ceva care să semene cu un Luger sau cu greoiul Beretta. Dar n-aș putea spune că am remarcat vreodată numărul.

— Nu contează numărul. Am data la care Cartierul General vi l-a emis și data când l-ați înapoiat. Ați semnat în registru de fiecare dată.

— Atunci trebuie să fi fost arma mea, ridică din umeri maiorul Smythe. Dar vocea sa trăda furie și nerăbdare. Și ce rost au toate astea, dacă mi-e îngăduit să întreb?

James Bond îl privi aproape cu curiozitate. Și de data asta spuse cu o voce nu tocmai amabilă:

— Știi foarte bine ce vreau să spun, domnule Smythe. Făcu o pauză, părând că reflectează. Să vă spun eu despre ce este vorba. O să ies în grădină zece minute sau cam așa ceva, ca să vă dau timp să reflectați. Apoi treceți pe la mine. Adăugă serios: Vă veți ușura situația dacă veniți cu versiunea originală.

Se îndreptă apoi spre ușa ce dădea în grădină. Se întoarse către maior:

— Mi-e teamă că trebuie doar să precizați toate amănuntele. Am discutat ieri cu frații Foo din Kingston. Ieși apoi pe peluză.

Ceva îl făcu pe maiorul Smythe să se simtă ușurat. Cel puțin acum se sfârșise bătălia eminențelor cenușii, încercarea de a inventa alibiuri, eschivări. Dacă acest om, Bond, ajunsese la frații Foo, la oricare din ei, aceștia trebuie să fi divulgat un secret. Ultimul lucru pe care îl doreau era să se pună rău cu guvernul și oricum rămăseseră numai puține documente.

Maiorul Smythe se ridică vioi în picioare, se duse la servanta încărcată și-și mai turnă un coniac și o băutură cu ghimbir, aproape jumi-juma. Mai era încă timp și putea să reziste. Viitorul nu-i rezerva multe situații similare. Se duse înapoi la scaunul lui și-și aprinse cea de a douăzecea țigară din ziua aceea. Își privi ceasul. Era unsprezece și jumătate. Dacă ar putea scăpa de individ într-o oră, ar avea mult timp să petreacă cu „oamenii” lui. Se așeză jos, bău și își puse ordine în gânduri. Putea lungi sau scurta povestea, putea aduce vorba despre vreme și despre cum miros florile și pinii la munte sau o putea reteza. Ar prefera s-o reteze.

Sus, în imensul dormitor din Tiefenbrunner, cu grămada de documente galbene și cenușii întinse pe patul liber, nu căuta ceva anume, lua doar modele de ici-colo concentrându-se asupra celor însemnate cu roșu KOMMANDOSACHE, HÖCHST VERTRAULICH[7]. Și nu erau multe și majoritatea erau rapoarte confidențiale despre ofițerii germani de stat major, interceptări ale codurilor sparte ale aliaților și locurile unde se aflau banii secreți. Deoarece acestea erau țintele importante ale Poliției „A”, maiorul Smythe le-a cercetat amănunțit, cu o deosebită emoție – produse alimentare, explozivi, arme, date de spionaj, dosare ale personalului din Gestapo – un transport extraordinar! Și apoi, la fundul pachetului, era un singur plic sigilat cu ceară roșie și marcat A SE DESCHIDE NUMAI ÎN CAZ DE FORȚĂ MAJORĂ. Plicul conținea o singură coală de hârtie. Nu era semnată și câteva cuvinte erau scrise cu cerneală roșie. Titlul era VALUTA, și sub el era scris WILDE KAISER. FRANZISKANER HALT. 100 M OESTLICH STEINHÜGEL. WAFFENKISTE. ZWEI BAR

[7] Document strict secret, de importantă deosebită. (*n. trad.*).

24 KT[8] și apoi o listă de măsurători în centimetri. Maiorul Smythe își ținea mâinile depărtate de parcă ar fi spus o poveste despre un pește pe care îl prinsese. Fiecare lingou trebuia să fie de mărimea a două cărămizi. Și o singură monedă englezească de aur de numai 18 carate se vindea astăzi cu două sau trei lire. Era o avere colosală. În valoare de patruzeci, cincizeci, o sută de lire! Poate chiar o sută! Nu avea nicio idee, dar, foarte calm și rapid, pentru cazul în care cineva ar fi intrat, dădu foc la hârtie și la plic, transformă cenușa în pulbere și o aruncă în toaletă. Scoase apoi harta la scară mare a artileriei austriece din zonă și într-o clipă puse degetul pe Franziskaner Halt. Era marcat ca un refugiu montan nelocuit, pe o curmătură, chiar sub piscurile cele mai înalte și estice ale Munților Kaiser, acel lanț muntos cu colți uriași de piatră care-ți insuflau teamă și care oferea Kitzbühel-ului orizontul nordic amenințător. Și movila de pietre trebuie să fie cam acolo, indică el cu degetul, și totul era la o depărtare de numai zece mile și poate la cinci ore de urcat.

Începutul fusese așa cum îl descrisese acest individ, Bond. Plecase spre cabana lui Oberhauser la patru dimineața, îl arestase și relatase familiei sale care se plângea și protesta că, el, Smythe, îl ducea la o tabără de anchetare din München. Dacă dosarul ghidului este curat, el se va întoarce acasă într-o săptămână. Dacă familia făcea tapaj, i-ar fi creat probleme lui Oberhauser. Smythe refuzase să-și dea numele și avusese prudența să ascundă numerele de la jeepul său. Poliția „A” ar fi alertată în douăzeci și patru de ore și până când ar fi ajuns puterea executivă militară la Kitzbühel, incidentul ar fi fost deja îngropat sub mlaștina harababurii ocupației.

Oberhauser fusese un tip destul de drăguț după ce își revenise din spaimă, și când Smythe discută în cunoștință de cauză despre schi și alpinism, pe care le practicase înainte de război, tovarășul, așa cum își propusese Smythe, se albi la față. Drumul lor trecea pe la poalele lanțului muntos Kaiser spre Kufstein și Smythe conducea încet, comentând cu admirație culmile care erau acum învăluite în culoarea rozalie a zorilor. În cele din urmă, sub Culmea Gold, așa cum o numea pentru sine, încetini, ieși de pe drum într-o poieniță cu iarbă și opri. Se întoarse din locul lui și spuse cu seninătate: „Oberhauser, ești

[8] MASIVUL MUNTOS WILDE KAISER. CABANA FRANZISKANER. 100 M SPRE EST DE STEINHÜGEL. O LADĂ CU ARME. DOUĂ LINGOURI DE AUR DE 24 CARATE (*n. trad.*).

un om pe placul meu. Avem multe preocupări comune și din felul cum vorbești, și cum cred eu că ești, sunt convins că nu ai colaborat cu naziștii. Și acum să-ți spun ce o să fac. Vom petrece ziua cățărându-ne pe Kaiser și apoi te voi duce înapoi la Kitzbühel și voi raporta superiorului meu că ai fost eliberat la München.” Rânji optimist. „Ce zici de asta?”

Omului aproape că-i venea să plângă de recunoscător ce era. Dar oare putea obține vreun document care să ateste faptul că este un bun cetățean? Desigur. Semnătura maiorului Smythe ar fi suficientă. Pactul fusese încheiat, jeep-ul a fost urcat pe o potecă și era bine ascuns, încât nu se putea vedea de pe drumul pe care porniseră în pas vioi, urcând prin colinele cu parfum de pin de la poalele muntelui.

Smythe era îmbrăcat adecvat pentru ascensiune. Nu avea nimic sub sahariană, era în șort și era încălțat cu ghete excelente, cu talpă de cauciuc, făcute pentru parașutiștii americani. Singura lui povară era arma Webley & Scott și, cu mult tact, deoarece Oberhauser era la urma urmei unul din inamici, Oberhauser nu a sugerat să o abandoneze după vreo stâncă care să bată la ochi. Oberhauser purta costumul său cel mai bun și cele mai bune încălțări, dar nu părea să fie deranjat de asta și l-a asigurat pe maiorul Smythe că nu vor avea nevoie de corzi și de pitoane ca să se cațăre și că exista o cabană chiar deasupra lor unde se și puteau odihni. Se numea Franziskaner Halt.

— Chiar este? întrebă maiorul Smythe.

— Da, și mai jos de ea se află un mic ghețar. Foarte frumos, dar vom urca în jurul lui. Sunt multe crevase.

— Zău? spuse maiorul Smythe meditativ. Examină din spate capul lui Oberhauser, care era acum îmbrobonat de sudoare. În fond, era un blestemat de Kraut sau în orice caz din localitatea cu același nume. Ce mai conta unul? O să fie la fel de ușor de parcă ai doborî un buștean. Singurul lucru care-l neliniștea pe maiorul Smythe era cum să coboare afurisitul de material de pe munte. S-a hotărât să atârne cumva lingourile pe spatele său. La urma urmei, putea să le ducă cea mai mare parte a drumului în lada cu cartușe sau câte și mai câte.

Era o corvoadă lungă, plictisitoare să te cațeri pe munte și când ajunseră deasupra liniei copacilor se ivi și soarele și era foarte cald. Și erau numai stânci și grohotiș, iar deplasarea lor

îndelungată în zigzag desprindea bolovani și prundiș, care huruiau și se sfărâmau pe versantul ce devenea din ce în ce mai abrupt pe măsură ce se apropiau de punctul final, un vârf cenușiu și amenințător care străpungea albastrul cerului de deasupra lor. Amândoi erau dezbrăcați până la brâu și asudau atât de tare, încât sudoarea li se prelingea pe picioare până în bocanci, dar, în ciuda șontâcăielii lui Oberhauser, menținеau un ritm bun și, când s-au oprit să bea ceva și să se răcorească la un pârâu de munte care curgea cu putere, Oberhauser îl felicită pe maiorul Smythe pentru condiția sa fizică. Maiorul Smythe, cu mintea-i încărcată de vise, spuse tăios și fals că toți soldații englezi au o condiție fizică bună și-și continuară drumul.

La prima vedere, stânca nu era dificilă. Maiorul Smythe știa că nu, căci altfel nu s-ar fi putut construi cabana alpiniștilor chiar în vârf. Punctele de sprijin fuseseră tăiate pe fața stâncii și existau din loc în loc pitoane de fier montate în crevase. Dar nu ar fi putut găsi singur potecile în zigzag și se felicită că luase hotărârea să vină cu un ghid.

Când mâna lui Oberhauser încercă să se prindă de ceva, dislocă o mare lespede din stânca care fusese slăbită de-a lungul anilor de zăpadă și de ger și o trimise la poalele muntelui sfărâmată. Maiorul Smythe se gândi deodată la zgomot.

— Sunt mulți oameni pe-aici? întrebă el urmărind lespedea care se prăvălea cu putere spre linia copacilor.

— Nici țipenie de om până în apropiere de Kufstein, spuse Oberhauser. Și arătă spre lanțul arid de culmi înalte. Nu sunt pășuni. Este puțină apă. Numai alpiniștii ajung prin zonă. Și de la începutul războiului… Lăsă propoziția neterminată.

Au ocolit ghețarul cu colți albaștri aflat mai jos de punctul final. Ochii grijulii ai maiorului Smythe cuprinseră lățimea și adâncimea crevaselor. Da, s-ar potrivi. Chiar deasupra lor, poate cu o sută de picioare mai sus, în bătaia vântului, se afla acoperișul cabanei. Maiorul Smythe măsură unghiul pantei. Acum sau mai târziu? Aprecie că mai târziu. Demarcația ultimei traverse nu prea era clară.

Au ajuns la cabană în fix cinci ore. Maiorul Smythe spuse că vrea să se destindă și hoinări la întâmplare de-a lungul crestei spre est, neacordând niciun fel de atenție extraordinarei panorame a Austriei și Bavariei care se întindea în ambele părți, poate cincizeci de mile, în aburul ridicat de canicula. Își numără

pașii cu atenție. La exact 120 de pași se afla o movilă de pietre, poate un memorial drag în onoarea vreunui alpinist demult răpus. Știind altceva, maiorul Smythe tânjea să termine ce avea de făcut în locul acela și chiar în momentul acela. În schimb, își scoase arma Webley & Scott, privi cu coada ochiului spre țeavă și roti repede cilindrul. Apoi se întoarse.

Era răcoare acolo, sus, la zece mii de picioare sau mai mult, și Oberhauser intrase în cabană și atâța de zor focul. Maiorul Smythe și-a stăpânit groaza când a văzut asta.

— Oberhauser, zise el optimist, hai afară și arată-mi priveliștea. Este o priveliște minunată de aici de sus.

— Desigur, domnule. Oberhauser l-a urmat pe maior și au ieșit din cabană. Afară a căutat ceva în buzunarul de la șold și a scos ceva înfășurat în hârtie. A desfăcut hârtia și a scos la iveală un cârnat tare, încrețit. I l-a oferit maiorului: Este ceea ce noi numim un „Soldat”, îi spuse el timid. Carne afumată. Foarte tare, dar bună. Zâmbi. Seamănă cu ceea ce se mănâncă în westernuri. Cum se cheamă?

— „Biltong”, spuse maiorul. Atunci, dar și mai târziu, acest lucru l-a dezgustat puțin. Spuse: Lasă-l în cabană. Îl mâncăm mai târziu. Se vede Innsbruck-ul? Arată-mi priveliștea din această parte.

Oberhauser intră în cabană și ieși iarăși. Maiorul se alinie chiar în spatele lui, în timp ce el vorbea arătând vârful clopotniței unei biserici îndepărtate sau vârful unui munte.

Ajunseră în punctul de deasupra ghețarului. Maiorul Smythe își scoase revolverul și, de la o distanță de două picioare, trase două gloanțe la baza țestei lui Hannes Oberhauser. Nicio greșeală! Mort!

Impactul gloanțelor l-a doborât din picioare pe ghid, care căzu de pe stâncă. Maiorul Smythe își întinse gâtul, ca să vadă mai bine. Corpul se lovise numai de două ori și apoi se prăbușise în ghețar. Dar nu în crăpătura lui adâncă, ci la jumătatea distanței, pe un petec de zăpadă veche. La naiba! spuse maiorul Smythe.

Ecoul detunăturii profunde a celor două împușcături care se auziseră printre munți se stinse. Maiorul Smythe se mai uită o dată la pata neagră de pe omătul alb și se grăbi să plece de pe coastă. Mai întâi lucrurile urgente!

A început din vârful movilei de pietre, muncind de parcă era fugărit de dracu’, aruncând la întâmplare, spre dreapta sau spre

stânga, în josul muntelui, bolovanii grei. Mâinile începuseră să-i sângereze, dar nici nu băgă de seamă. Mai rămăseseră vreo 60-70 de centimetri, și nimic! Chiar nimic! Se aplecă spre ultima grămadă scurmând cu febrilitate. Și apoi, în sfârșit! Marginea lăzii de metal. Mai dădu câteva pietre la o parte și văzu toată lada. O ladă de cartușe Wehrmacht, veche, cenușie, cu urmele încă vizibile ale unor inscripții. Maiorul Smythe scoase un strigăt de bucurie. Se așeză pe o lespede tare de piatră și gândul îi fugi la mașini Bentley, Monte Carlo, apartamente penthouse, magazine Cartier, șampanie, caviar și, absurd, dar pentru că-i plăcea golful, la un set nou de crose de fier Henry Cotton.

Îmbătat cu visele sale, maiorul Smythe stătu acolo cam un sfert de oră, uitându-se la lada cenușie. Apoi își aruncă privirea spre ceas și sări iute în picioare. E cazul să mă descotorosesc de dovezi. Lada era dotată cu mânere pe ambele părți. Maiorul Smythe se așteptase ca lada să fie grea. Comparase mental posibila ei greutate cu lucrul cel mai greu pe care-i cărase vreodată – un somon de douăzeci de kilograme pe care-l prinsese în Scoția chiar înainte de izbucnirea războiului –, dar lada avea o greutate de două ori mai mare și nu putea decât să o salte cu greu din ultimul lăcaș stâncos din iarba alpină. Își băgă batista prin unul din mânere și târî lada pe creastă până la cabană. Apoi se așeză pe pragul de piatră al ușii și, nescăpând lada din ochi, mușcă cu dinții săi puternici din cârnatul afumat al lui Oberhauser și se gândi să-și ia cei cinci mii de lire – pentru că la cifra asta se gândise la poalele muntelui și în noua ascunzătoare.

Cârnatul oferit de Oberhauser a fost o masă adevărată de alpinist – tare, cu suficientă grăsime și cu mult usturoi. Bucățele de cârnat intraseră neplăcut între dinții maiorului Smythe. Se scobi între dinți cu o așchie dintr-un băț de chibrit și scuipă resturile de cârnat. Apoi mintea sa inteligentă se activă și căută cu meticulozitate printre pietre și iarbă, adună bucățelele de cârnat pe care le scuipase și le înghiți. De acum putea fi considerat criminal – tot atât de vinovat ca și când ar fi jefuit o bancă și ar fi împușcat paznicul. Era un polițist care se transformase în spărgător. *Nu trebuie* să uite lucrul acesta! Dacă ar uita, ar însemna să moară – moarte în loc de Cartier. Tot ce trebuia să facă era să-și dea tot timpul osteneala. O să-și dea osteneala și, pentru numele lui Dumnezeu, o să și-o dea tot

timpul. Apoi, pentru totdeauna, va fi bogat și fericit. După ce s-a străduit să distrugă orice semn de intrare în cabană, a târât lada de cartușe până la marginea ultimei stânci și, dorind să o îndepărteze de ghețar, a înclinat-o și a lansat-o în spațiu, rugându-se.

Răsucindu-se încet în aer, lada cenușie a izbit prima dată panta abruptă a suprafeței stâncii, a sărit încă trei sute de metri, a aterizat cu un sunet metalic într-un grohotiș și s-a oprit. Maiorul Smythe nu putea vedea dacă s-a deschis în cădere. Nu-i păsa ce se întâmplase. Muntele ar putea face asta în locul lui.

Aruncându-și o ultimă privire în jur, începu să coboare stânca. Păși cu mare grijă la fiecare pas, testa fiecare sprijin pentru mână și pentru picior înainte de a-și lăsa toată greutatea. Coborând, viața lui valora mult mai mult decât atunci când urcase. Se îndreptă spre ghețar și-și târî picioarele obosite prin zăpada care se topea până la petecul negru de pe bancul de gheață. Nu putea face nimic cu urma de pași. În câteva zile vor fi topite de soare. Ajunse la cadavru. Văzuse multe în timpul războiului, și sângele și membrele fracturate nu mai însemnau nimic pentru el. Târî rămășițele lui Oberhauser până la cea mai apropiată crevasă adâncă și-l rostogoli în ea. Apoi merse cu atenție până la marginea crevasei și dădu cu piciorul în zăpada care atârna și care căzu peste cadavru. Satisfăcut de ceea ce făcuse, se întoarse pe urmele acelorași pași, croindu-și drum pe pantă, la vale, până la lada de cartușe.

Da, Muntele deschisese capacul în locul lui. Ca din întâmplare, rupse hârtia care învelea lingourile. Cele două bucăți mari de metal străluceau în lumina soarelui. Erau aceleași însemne pe ambele – svastica într-un cerc sub un vultur și data, 1943, emblema monetăriei băncii Reich-ului. Maiorul Smythe dădu aprobator din cap. Înlocui hârtia și bătu cu o piatră în capacul îndoit, pe jumătate închis. Apoi legă banduliera Webley-ului său în jurul unuia din mânere și începu să coboare muntele trăgând după el încărcătura dificilă.

Era acum ora unu și soarele îl ardea cu asprime pe pieptul dezgolit, prăjindu-l în propria-i sudoare. Umerii înroșiți începură să-l ardă. La fel și fața. La naiba! Se opri la pârâul de la ghețar, își înmuie batista în apă și și-o legă pe frunte. Apoi bău pe săturate și-și văzu de drum, blestemând din când în când lada de cartușe, când îl ajungea și-l lovea peste călcâie. Dar toate

aceste necazuri, arsura soarelui și vânătăile, nu însemnau nimic în comparație cu ceea ce avea să se confrunte când ajungea jos, în vale și ceea ce trebuia să rezolve. Pentru moment, de partea lui era seriozitatea. Va fi nevoie, cel puțin pe o milă, să care greutatea blestemată. Maiorul Smythe se înfioră la gândul nenorocirii care îi va apăsa pe spinarea arsă de soare. „Ei, bine”, își spuse în sinea sa aproape zăpăcit, „*il faut souffrir pour être millionaire*!”[9]

Când ajunse la bază și sosi momentul, se așeză și se odihni pe un mal acoperit cu mușchi la umbra brazilor. Apoi își întinse sahariana și săltă cu efort cele două lingouri din ladă și le puse pe mijlocul acesteia legând capetele cămășii cât de strâns putu în locul în care mânecile se prindeau de umeri. După ce săpă o groapă mică în mal și îngropă lada goală, înnodă bine manșetele de la mâneci, îngenunche și-și strecură capul prin lațul obținut, prinse în mâini nodurile făcute ca să-și protejeze gâtul și se ridică clătinându-se, chircindu-se mult în față ca să nu cadă pe spate. Apoi, strivit sub jumătate din greutatea sa, cu spinarea aprinsă de la contactul cu încărcătura, cu respirația iritată care ieșea din plămânii comprimați ca ai unui hamal, își târși încet picioarele pe potecuța dintre copaci.

Nici până în ziua de azi nu realiza cum reușise să ajungă la jeep. În repetate rânduri nodurile cedau sub tensiune și lingourile se propteau în gambele picioarelor sale și de fiecare dată se așeza cu capul în mâini și apoi o lua din nou de la capăt. Dar, în cele din urmă, concentrându-se pe numărarea pașilor și oprindu-se să se odihnească după fiecare sută de pași, ajunse la binecuvântata mașinuță și se prăbuși lângă aceasta. Și acum trebuia să-și îngroape tezaurul în pădure, lângă o învălmășeală de stânci mari pe care să fie sigur că le va regăsi și să se curețe cât se poate de bine și să se întoarcă apoi la scurtătură pe un drum ocolit, care evita cabana lui Oberhauser. Și atunci totul era rezolvat și se îmbătase dintr-o sticlă de șnaps ieftin, mâncase și se dusese la culcare să aibă un somn care să-l amorțească. A doua zi, Poliția, A” din Departamentul Obiective Speciale se deplasase spre valea Mittersill-ului într-o altă încercare și șase luni mai târziu, maiorul Smythe se înapoiase la Londra și așa războiul său se terminase.

---

[9] Trebuie să suferi, dacă vrei să devii milionar. (*n. trad.*).

Dar nu se terminaseră și problemele sale. Aurul este o marfă greu de traficat, mai ales în cantitatea pe care o avea maiorul Smythe, și trebuia acum să traverseze Canalul Mânecii cu cele două lingouri și să le ascundă undeva. Așa că și-a amânat demobilizarea și s-a agățat de privilegiile rangului său provizoriu, mai ales din cadrul Serviciului Secret Militar, și, nu după mult timp, a fost din nou trimis în Germania ca reprezentantul britanic al Centrului de anchetă combinată de la München. Acolo a desfășurat o activitate eterogenă timp de șase luni, în care și-a ridicat aurul și l-a pus la adăpost într-o valiză învechită la cartierul său general. Apoi, în două week-end-uri libere a zburat în Anglia, de fiecare dată cărându-și unul din lingouri într-o servietă voluminoasă. Pentru traversarea pistei de aterizare de la München și Norholt și manevrarea valizei sale de parcă ar fi conținut numai documente i-au trebuit două tablete de benzedrină și o voință de fier, dar, în cele din urmă, și-a pus averea la adăpost, în subsolul apartamentului din Kensington al unei mătuși, și putea trece la faza următoare a planului său, la huzur. A demisionat din Marina Regală, a cerut demobilizarea și s-a căsătorit cu una din multele fete cu care se culcase de la Cartierul general al Poliției Departamentului Obiective Speciale, o blondă Wren încântătoare, pe nume Mary Parnell, care provenea dintr-o familie solidă din clasa de mijloc. Făceau amândoi plimbări cu una din primele bărci în formă de banană, navigând de la Avonmouth la Kingston, Jamaica, pe care amândoi îl considerau un paradis al soarelui, desfătărilor culinare și băuturilor ieftine și un rai magnific față de Anglia postbelică mohorâtă, restricții și Ministerul Muncii. Înainte să plece în voiajul lor, maiorul Smythe i-a arătat lui Mary lingourile de aur, de pe care înlăturase însemnele de proveniență ale băncii Reich-ului.

— Am fost deștept, draga mea, spuse el, nu am încredere în liră în vremurile astea, așa că am vândut toate hârtiile de valoare și le-am înlocuit cu aur. Cred că valorează cam douăzeci de mii de lire, dacă joc corect. Ar trebui să ne ofere o bucată bună de viață tihnită, vânzând din când în când câte o bucățică.

Mary Parnell nu cunoștea bine domeniul legilor valutei. A îngenuncheat și a mângâiat cu drag lingourile strălucitoare. Apoi s-a ridicat și și-a aruncat brațele în jurul gâtului maiorului Smythe și l-a sărutat.

— Ești minunat, un om minunat, spuse ea aproape înlăcrimată. Îngrozitor de deștept și chipeș și curajos și acum mai ești și bogat. Sunt cea mai norocoasă fată din lume.

— Ei, oricum suntem bogați, spuse maiorul Smythe. Dar promite-mi că nu sufli o vorbă sau o să ne calce toți hoții din Jamaica. Promiți?

— Pe cuvânt de onoare.

Clubul Prince, de la poalele dealului ce mărginea Kingston, era fără îndoială un paradis. Mulți membri plăcuți, servitori minunați, mâncare din belșug, băuturi ieftine, și toate într-un cadru tropical de vis pe care niciunul dintre ei nu-l văzuse vreodată. Formau un cuplu îndrăgit și fișa de război a maiorului Smythe le permitea intrarea în societatea membrilor guvernului, după care viața lor se transformă într-un șir nesfârșit de petreceri, tenis pentru Mary și golf (cu crosele de fier marca Henry Cotton) pentru maiorul Smythe. Seara ea juca bridge și el o partidă de poker elevat. Da, era paradisul, în timp ce în țara lor oamenii rumegau conserve de carne, erau înșelați pe piața neagră, înjurau guvernul și sufereau din cauza celei mai aspre ierni din ultimii treizeci de ani.

Familia Smythe și-a achitat la început toate cheltuielile din rezervele comune de lichidități, umflate de recompensele din timpul războiului, și i-a trebuit maiorului Smythe un an întreg de tatonări înainte de a se hotărî să intre în afaceri cu domnii Foo, care făceau import-export. Frații Foo, foarte respectați și foarte bogați, reprezentau junta recunoscută care guverna comunitatea chineză înfloritoare din Jamaica. Se suspecta că unele dintre activitățile lor comerciale se făceau pe căi greșite în tradiția chineză, dar toate investigațiile minuțioase făcute de maiorul Smythe au confirmat faptul că aceștia erau demni de toată încrederea. Convenția Bretton-Woods, care fixa un preț mondial controlat al aurului fusese semnată și se știa bine deja că la Tanger și Macao – două porturi libere, care, din diverse motive, scăpaseră de plasa Convenției Bretton-Woods – se putea obține un preț de cel puțin o sută de dolari pe uncia de aur, sau nouăzeci și nouă, în comparație cu prețul mondial fix de treizeci și cinci de dolari pe uncie. Și, foarte convenabil, frații Foo începuseră din nou comerțul cu Hong Kong-ul restabilit, deja antrepozitul furturilor de aur din vecinul Macao. Întregul cadru era, după propriul limbaj al maiorului Smythe, foarte sănătos,

propice. A avut o plăcută întâlnire cu frații Foo. Nu s-au pus deloc întrebări până ce nu s-a ajuns la examinarea lingourilor. În acest moment, lipsa însemnelor de proveniență a atras o întrebare politicoasă referitoare la proveniența aurului.

— Vezi, domnule maior, spuse cel mai vârstnic și amabil dintre frați din spatele biroului masiv, gol, din mahon, pe piața lingourilor de aur sau argint însemnele de proveniență ale tuturor băncilor naționale respectabile și ale dealerilor respectabili se acceptă fără probleme. Aceste însemne garantează calitatea aurului. Dar desigur mai există și alte bănci și alți dealeri ale căror metode de purificare – și aici zâmbetul său blând se lărgi o fracțiune – poate că nu sunt așa de, să zicem, precise.

— Vă referiți la vechile escrocherii cu lingouri de aur, spuse maiorul Smythe cu o ușoară nervozitate. O bucată mare de plumb acoperită cu o foiță de aur?

Ambii frați au dat din cap convingători.

— Nu, nu, domnule maior. Asta iese din discuție. Fără a renunța la zâmbetul politicos, continuă: Dacă nu vă puteți aminti proveniența acestor lingouri pure, poate că nu aveți nimic împotrivă dacă facem noi o verificare. Există metode de determinare a purității corecte a unor astfel de lingouri. Fratele meu și cu mine cunoaștem aceste metode. Dacă ați vrea să le lăsați la noi și poate să reveniți după prânz?

Nu avea de ales. Maiorul Smythe trebuia să aibă încredere în frații Foo mai ales acum. Puteau inventa orice cifră și el trebuia doar s-o accepte. S-a dus pe malul râului Myrtle și a băut una sau două tării și a mâncat un sandviș care i-a stat în gât. Apoi a revenit în biroul răcoros al fraților Foo.

Decorul era același – cei doi frați zâmbăreți, cele două lingouri de aur, servieta, dar acum mai era și o bucată de hârtie și un stilou Parker de aur în fața fratelui mai mare.

— Am rezolvat problema purității lingourilor dumneavoastră, domnule maior („Excepțional. Mulțumesc lui Dumnezeu”, se gândi maiorul Smythe), și sunt sigur că vei fi curios să afli posibila lor istorie.

— Bineînțeles că da, spuse maiorul Smythe, bravând cu entuziasm.

— Sunt lingouri germane, domnule maior. De la banca Reich-ului, probabil din timpul războiului. Am dedus acest lucru din

faptul că ele conțin zece la sută plumb. Sub regimul lui Hitler banca Reich-ului avea prostul obicei de a amesteca aurul în acest fel. Dealerii au aflat repede acest lucru și prețul lingourilor de aur, de exemplu în Elveția, unde multe și-au găsit rostul, a fost coborât ca atare. Așa că singurul rezultat al prostiei nemțești a fost faptul că banca națională a Germaniei și-a pierdut reputația afacerilor cinstite pe care și-o căpătase de-a lungul vremii. Zâmbetul chinezului nu s-a schimbat. O afacere foarte proastă, domnule maior. Foarte proastă.

Maiorul Smythe fu uimit de atotcunoașterea acestor doi oameni, căpătată prin marile canale comerciale mondiale, dar o și blestemă. Și ce urma acum? Spuse:

— Este foarte interesant, domnule Foo. Dar nu sunt vești prea bune pentru mine. Nu sunt aceste lingouri „o marfă bună” sau cum oare o numiți în lumea afacerilor cu aur?

— Nu are importanță, domnule maior, fratele mai mare făcu un ușor gest de îndepărtare cu mâna dreaptă. Sau, mai bine-zis, are o foarte mică importanță. Vă vom vinde aurul la valoarea reală, să zicem, optzeci și nouă pentru puritatea aceasta. Puritatea poate fi schimbată sau nu de ultimul cumpărător. Nu este treaba noastră. Vom vinde multă marfă până atunci.

— Dar la un preț mai mic.

— Așa este, domnule maior. Dar cred că am vești bune pentru dumneavoastră. Ați estimat valoarea acestor două lingouri?

— M-am gândit la vreo douăzeci de mii de lire.

Fratele mai mare râse plin de satisfacție.

— Cred că dacă îl vindem cu cap și încet, puteți primi mai mult de o sută de mii de dolari, domnule maior – adică cu comisionul nostru, care va include transportul și taxele aferente.

— Și la cât se ridică acestea?

— Ne gândeam la zece la sută, domnule maior. Dacă vă convine.

Maiorul Smythe știa că brokerii de lingouri de aur primeau cam unu la sută. Dar ce dracu’? De la prânz făcuse o sumă frumușică de zece mii de lire. Și spuse:

— S-a făcut. Se ridică și întinse mâna peste birou.

De acum încolo va trece pe la biroul fraților Foo în fiecare trimestru. Vor fi cinci sute de lire jamaicane noi în teancuri curate pe biroul mare și cele două lingouri de aur, care se micșorau centimetru cu centimetru și o bandă scrisă la mașină

care să indice cantitatea vândută și prețul obținut în Macao. Totul era așa de simplu și prietenos și foarte profesionist și maiorul Smythe nu avea impresia că este supus altei constrângeri în afară de procentul de zece la sută. În orice caz, nu-i prea păsa. Două mii pe an îi conveneau, și singura grijă era acel impozit pe venit și că lumea va întreba din ce trăiește. Menționă fraților Foo această posibilitate. Dar aceștia i-au spus că nu are de ce să-și facă griji, deoarece în următoarele două trimestre vor fi numai patru sute de lire în loc de cinci pe masă, și niciuna din părți nu comentă. „Comprimarea” fusese administrată în trimestrul corect. Și așa zilele relaxante, însorite se scurgeau și se întindeau peste ani. Cei doi soți Smythe se îngrășară și maiorul Smythe suferi primul atac coronarian, iar doctorul îi spusese să mai reducă din alcool și din țigări și să ia viața mai ușor. Trebuia de asemenea să evite grăsimile și prăjelile. La început Mary Smythe încercase să fie fermă cu el, apoi, când maiorul s-a apucat să bea pe ascuns și să mintă și să se eschiveze, ea a încercat să renunțe la strădaniile ei de a-i controla cedarea în fața plăcerilor. Dar era prea târziu. Devenise deja pentru maiorul Smythe simbolul cerberului și începuse să o evite. Îl dojenea că nu o mai iubește și când cearta care urma era prea serioasă pentru firea ei simplă, a devenit dependentă de somnifere. Apoi, după o ceartă înflăcărată după o beție a luat o supradoză, „ca să-l învețe minte”. Doza a fost însă prea mare și a ucis-o. Suicidul a fost mușamalizat, dar norul care-a urmat nu i-a făcut deloc bine din punct de vedere social maiorului Smythe și a revenit pe Țărmul de Nord, care, deși era la o depărtare de numai trei mile de capitală, este, chiar și în mica societate din Jamaica, o lume diferită. Și acolo se stabili în Wavelets și, după al doilea atac de cord, se apucă de băut, mai-mai să moară, când acest individ pe nume Bond apăru în scenă cu un mandat pentru o altă alternativă de condamnare la moarte în buzunarul său.

Maiorul Smythe se uită la ceas. Trecuseră vreo cinci minute după douăsprezece.

S-a ridicat, și-a turnat un alt coniac tare și o băutură gazoasă cu ghimbir și ieși pe peluza unde James Bond stătea sub migdali, privind în largul mării. Nu și-a ridicat privirea când maiorul Smythe a tras un alt scaun de grădină din aluminiu și și-

a pus paharul pe iarbă lângă el. După ce maiorul Smythe a terminat relatarea poveștii lui, Bond a spus impasibil:

— Da, este mai mult sau mai puțin așa cum mi-am închipuit.

— Vreți să scriu totul și să semnez?

— Puteți, dacă vreți. Dar nu pentru mine. Va folosi la Curtea Marțială. Vechiul dumneavoastră corp de armată se va ocupa de toate. Eu nu am nicio legătură cu aspectele legale. Eu voi redacta un raport pentru Departamentul meu propriu, menționând tot ce mi-ați relatat, și ei îl vor înainta Marinei Regale. Apoi va ajunge la Procurorul Public, via Scotland Yard.

— Pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da.

— Cum au aflat?

— Există un mic ghețar. Corpul lui Oberhauser a ieșit la suprafață pe fundul lui la începutul anului. Când s-au topit zăpezile, primăvara. L-au găsit câțiva alpiniști. Toate actele lui și celelalte lucruri erau intacte. L-a identificat familia. Și mai trebuia doar să se facă cercetări. Gloanțele au făcut lumină.

— Dar ce căutați dumneavoastră în toată afacerea asta?

— Poliția Departamentului Obiective Speciale ține de departamentul meu. Documentele și-au urmat cursul și au ajuns la noi. S-a întâmplat să văd dosarul. Aveam ceva timp liber și am cerut să mi se încredințeze urmărirea celui ce comisese crima.

— De ce?

James Bond îl privi pe maiorul Smythe drept în ochi.

— Din întâmplare, Oberhauser mi-a fost prieten. M-a învățat să schiez înainte de război, când eram adolescent. Era un om minunat. Mi-a fost ca un tată într-o perioadă în care chiar aveam nevoie de unul.

— Înțeleg. Și maiorul Smythe își întoarse privirea. Îmi pare rău.

James Bond se ridică.

— O să mă reîntorc la Kingston. Ridică o mână. Nu, nu vă deranjați. Găsesc singur drumul până la mașină. Se uită la bătrân. Spuse brusc, aproape cu duritate – poate că maiorul Smythe se gândea să-și ascundă jena – Cam peste o săptămână vor trimite pe cineva să vă aducă acasă. Apoi traversă peluza și maiorul Smythe auzi zăngănitul metalic al demarorului și huruitul pietrișului de pe aleea neîngrijită.

•

Urmărindu-și prada de-a lungul recifului, maiorul Smythe se întreba oare ce a vrut să spună Bond cu ultimele sale cuvinte. Cu masca Pirelli pe față, buzele-i se retrăgeau trist de pe dinții pătați. Chiar era evident. Era numai versiunea răsuflată a vechiului obicei de a-l lăsa singur cu revolverul său pe ofițerul vinovat. Dacă Bond ar fi vrut, ar fi telefonat la Guvern și ar fi cerut ca un ofițer din regimentul din Jamaica să-l aresteze. Într-un fel, a fost cumsecade. Chiar a fost? Un suicid ar fi mai mulțumitor, te-ar scuti de multă hârțogăraie și n-ar irosi banii contribuabililor. Să-l îndatoreze pe Bond și să facă ceea ce era mai bine? Sau să suporte consecințele – formalitățile deznădăjduitoare, știrile principale, plictiseala și monotonia unei sentințe de închisoare pe viață, care s-ar sfârși inevitabil cu un al treilea atac de cord? Sau ar trebui să se apere – să pledeze invocând războiul, o luptă cu Oberhauser pe Culmea Gold, prizonierul care încearcă să evadeze, Oberhauser care știa de ascunzătoarea secretă a aurului, tentația firească a lui Smythe de a risipi aurul, el, un ofițer sărac din Trupele Speciale care era brusc pus față în față cu bogăția? Ar trebui să se lase dramatic la mila tribunalului? Maiorul Smythe se văzu deodată în port, o figură splendidă, dreaptă, purtând uniforma frumoasă de gală albastră-violet, cu două decorații, locul care era de fapt platforma tradițională a Curții Marțiale. (Intraseră oare moliile în lada acoperită cu un lac negru din camera liberă din Wavelets? Intrase umezeala? Luna trebuia să verifice. O zi la soare dacă vremea permitea. Periate bine. Cu ajutorul corsetului său, ar putea încă să îmbrace pantalonii care aveau treizeci și patru de inci în talie deși el avea acum patruzeci, pantaloni pe care Gieves îi făcuse pentru el acum douăzeci, treizeci de ani.) Și jos, la bara tribunalului, probabil tribunalul Chatham, prietenul deținutului, un tip solid, cel puțin cu rangul de colonel, apărându-și ascendentul vârstei, ar pleda în favoarea cazului său. Și mai exista și posibilitatea recursului la curtea supremă. De ce ar trebui ca afacerea asta să se transforme într-un *cause célèbre*[10]? Și-ar vinde povestea ziarelor, ar scrie o carte... Maiorul Smythe simți cum îl năpădea emoția. Ai grijă, bătrâne! Ai grijă. Își lăsă picioarele pe pământ și se odihni în mijlocul valurilor unduitoare ai căror curenți nord-estici mențineau

[10] Caz foarte mediatizat, adesea controversat. (*n. trad.*).

Țărmul de Nord așa de desfătător de răcoros până ce soseau lunile toride, august, septembrie, octombrie, ale sezonului uraganelor. După cele două ginuri rozalii ale sale, un prânz frugal și o siestă udată cu multă băutură, va trebui să se gândească mai atent la ce are de făcut. Și apoi urmau cocktailurile cu familia Arundel și cina la Clubul Shaw Park Beach cu familia Marchesi. Apoi o partidă de bridge și înapoi acasă la somnul său indus de Secconal. Înveselit de perspectiva rutinei familiare, umbra neagră a lui Bond se retrase în penumbră. Ei, acum unde ești, scorpionule? Caracatița își așteaptă masa de prânz. Maiorul Smythe își lăsă capul în jos, cu mintea proaspăt concentrată și ochi iscoditori, continuă să înoate alene în valea puțin adâncă dintre grupele de corali care duceau spre suprafața recifului cu margini albicioase.

Aproape brusc zări cele două antene spinoase ale unui homar, sau mai degrabă, ale vărului lui, langusta din Indiile de Vest, strecurându-se iscoditor înspre el, spre agitația pe care maiorul o determina, dintr-o fisură adâncă de sub coral. Judecând după grosimea antenelor, trebuia să fie unul mare, de vreo două kilograme. În mod normal, maiorul Smythe și-ar fi lăsat picioarele jos și ar fi tulburat cu delicatețe nisipul, ca să facă homarul să iasă din bârlogul său, căci familia homarilor este foarte curioasă. Apoi i-ar fi înfipt harponul în cap și l-ar fi dus înapoi pentru dejun. Dar astăzi gândul îi zbura la o singură pradă, o singură formă asupra căreia trebuia să se concentreze – silueta zburlită, cu forme neregulate a unui pește scorpion. Și zece minute mai târziu zări pe nisipul alb un maldăr de roci cu alge marine, dar se înșelase. Și-a lăsat încet picioarele în jos și privea țepii otrăvitori care se ridicau pe spinarea respectivă. Era destul de mare, de vreo trei sute de grame. Și-a pregătit harponul cu trei țepușe și l-a aruncat înainte. De data aceasta ochii roșii furioși ai peștelui erau larg deschiși și-l priveau. Trebuia să aplice o singură lovitură rapidă dintr-o poziție cât mai verticală, altfel știa, din experiență, că țepii ascuțiți ca acele ar fi făcut cu siguranță să-i sară capul bestiei cornoase. Și-a balansat picioarele desprinzându-se de pământ și a înaintat pedalând foarte încet, folosindu-și mâna liberă ca pe o aripioară. Acum! Lovi în față spre adâncuri. Dar peștele scorpion simțise unda firavă de șoc a harponului care se apropia. Nisipul se învolbură,

iar el țâșni în sus într-o decolare verticală și zumzăi aproape ca un zbor de pasăre, sub burta maiorului Smythe.

Maiorul Smythe înjură și se răsuci în apă. Da, se comportase așa cum se comportă ei de obicei, fugise spre stânca cea mai apropiată acoperită cu alge să se adăpostească, și acolo, ferit de superbul camuflaj, se lăsase la fund pe algele marine. Maiorul Smythe trebuia numai să mai înoate câteva picioare, să arunce din nou harponul, dar cu mai multă precizie de data aceasta, și l-ar fi prins, zbătându-se și agitându-se în capătul harponului.

Emoția și mica caznă îl făcuseră pe maiorul Smythe să gâfâie și simți că vechea durere din piept stătea la pândă, gata să reapară. Își lăsă picioarele în jos și, după ce străpunse bine peștele cu harponul, îl ținu bine deasupra apei, în timp ce acesta încă se mai zbătea cu disperare. Apoi își croi drum încet și traversă laguna pe jos pășind pe nisipul plajei sale până la banca de lemn de sub sargasă. Apoi lăsă harponul cu prada care încă se zbătea să cadă lângă el și se așeză să se odihnească.

Poate numai după cinci minute, maiorul Smythe simți o ciudată amorțeală mai mult sau mai puțin în zona plexului solar. Își lăsă întâmplător privirea în jos și tot corpul îi înțepeni, îngrozit și dezamăgit. O porțiune din pielea sa, cam de mărimea unei mingi de cricket, se albise sub bronzul său și, în centrul acestui petec, erau trei înțepături care coborau și în vârful cărora erau trei mărgeluțe de sânge. Maiorul Smythe îndepărtă automat sângele. Orificiile erau doar de mărimea unei împunsături de ac, dar maiorul Smythe își aminti de zborul ascendent al peștelui scorpion și spuse cu voce tare, cu teamă în glas, dar fără ostilitate: „M-ai prins, nenorocitule! Zău că m-ai prins!”

Se așeză liniștit, privindu-și corpul și amintindu-și ce se spunea despre înțepăturile peștelui scorpion în cartea pe care o împrumutase de la Institut și pe care nu o mai înapoiase niciodată – *Animale marine periculoase,* o publicație americană. Atinse delicat zona respectivă și apoi apăsă zona albă din jurul înțepăturilor. Da, zona amorțise complet și acum un puseu dureros vibra sub ea. Foarte curând se va transforma într-o durere puternică. Apoi durerea va începe să-i cuprindă tot corpul și va deveni așa de intensă încât se va arunca în nisip, țipând de durere și zvârcolindu-se, să scape de ea. Va vomita și

va face spume la gură, apoi va delira și vor începe convulsiile și-și va pierde cunoștința. Apoi, inevitabil în cazul lui, inima i se va opri și va muri. După cum se menționa în carte, totul se va încheia în aproximativ un sfert de oră – atât îi mai rămăsese – cincisprezece minute de agonie îngrozitoare! Existau bineînțeles și tratamente – procaină, antibiotice și antihistaminice – dacă inima-i slăbită le putea suporta. Dar și acestea ar fi trebuit să fie prin apropiere, la îndemână, și chiar dacă ar putea urca scările și ar ajunge în casă și presupunând că Jimmy Greaves ar fi avut aceste medicamente moderne, nu ar fi fost posibil ca doctorul să ajungă la Wavelets în mai puțin de o oră.

Primul jet dureros îi arse corpul maiorului Smythe ca un fier înroșit și-l făcu să se încovoaie. Apoi urmară altele și altele, radiind prin stomac și prin măruntaie. Îi veni acum în gură un gust uscat, metalic și simți înțepături în buze. Scoase un oftat adânc și se rostogoli de pe locul lui pe plajă. O fâlfâire pe nisipul de lângă capul lui îi aminti de peștele scorpion. În spasmele de durere apăru o alinare. Mintea i se lumină, dincolo de agonie, în loc să se simtă cuprinsă de flăcări, ca tot corpul. Dar sigur că da! Experimentul! Trebuie, într-un fel sau altul, să ajungă la Caracatița-i dragă și să-i servească dejunul.

— Oh, Pisicuță, Pisicuța mea, va fi ultima ta masă.

Maiorul Smythe îngână pentru sine cântecelul, în timp ce se târa, ca să-și găsească masca și să și-o tragă cumva pe față. Apoi apucă harponul, împunse cu el peștele care încă se mai zbătea și, ținându-și burta cu mâna liberă, se târî și se rostogoli pe nisip până ce ajunse în apă.

Erau cincizeci de metri de apă puțin adâncă până la bârlogul caracatiței din fisura coralului și maiorul Smythe, văitându-se în tot acest răstimp sub masca sa, târându-se în genunchi, ajunse la el. Când reuși să se apropie cel mai mult și apa deveni mai adâncă, a trebuit să se ridice în picioare și durerea l-a făcut să se clatine încoace și-ncolo, de parcă era o marionetă manevrată din sfori. Dar se afla acolo și, cu un efort suprem de voință, și-a menținut echilibrul când și-a băgat capul în apă, ca să lase să intre puțină apă în mască și să îndepărteze abureala care se formase pe vizor când se văita. Apoi, îi picură sânge din buza inferioară pe care și-o mușcase, se aplecă cu grijă să privească în casa Caracatiței lui dragi. Da! Masa maronie era încă acolo. Se agita emoționată. De ce? Maiorul Smythe văzu fâșiile

întunecate din sângele lui care se răsuceau încet prin apă. Desigur! Iubita lui îi gusta din sânge. O înțepătură dureroasă îl străfulgera pe maiorul Smythe, făcându-l să se chircească. Se auzi bolborosind în delir în masca sa. Adună-te, Dexter, bătrâne! Trebuie să-i servești dejunul Pisicuței tale! S-a îndreptat și, ținând bine harponul de mâner, a coborât peștele spre gaura care se crispa.

Va lua Pisicuța momeala, momeala otrăvită care-l omora pe maiorul Smythe, dar față de care o caracatiță era imună? De-ar putea numai Bengry să fie aici și să vadă! Trei tentacule, care se mișcau excitate, ieșiră din ascunzătoare și șerpuiau în jurul peștelui scorpion. Un văl cenușiu îi acoperi ochii maiorului Smythe. Își dădu seama că se află la limita inconștienței și își scutură ușor capul ca să alunge vălul. Și atunci tentaculele se săltară. Dar nu spre pește, ci spre mâna și brațul lui Smythe. Gura sfâșiată a maiorului Smythe se întinse într-o grimasă de plăcere. Acum dăduse mâna cu Pisicuța. Cât de emoționant! Cât de minunat!

Apoi caracatița se retrase spre adâncuri încet, implacabil, și maiorul Smythe avu sentimentul unei mari realizări. Își adună ultimele puteri și aruncă harponul spre adâncuri. Singurul efect pe care l-a obținut a fost să împingă peștele scorpion în masa caracatiței și să-i ofere acesteia mai mult din brațul său. Tentaculele se răsuciră spre suprafață și traseră mai fără milă. Maiorul Smythe își îndepărtă prea târziu masca. Un geamăt gâtuit izbucni în golful pustiu, apoi capul îi căzu sub apă în adâncuri și o explozie de bule se ridică spre suprafață. Apoi picioarele maiorului Smythe se ridicară în sus și micile valuri îi spălară corpul încoace și-ncolo în timp ce caracatița îi explora mâna dreaptă cu orificiul ei bucal și avu o primă tentativă de a mușca dintr-un deget cu fălcile-i ce semănau cu un cioc.

•

Doi tineri jamaicani care se învârteau într-o canoe după ace de mare i-au găsit corpul. Au străpuns caracatița cu harponul maiorului Smythe, au omorât-o în modul tradițional, întorcând-o pe dos și decapitând-o, și au adus cele trei cadavre acasă. Au predat corpul maiorului Smythe la poliție și au servit la cină peștele scorpion și pisica de mare! Corespondentul local al ziarului *Daily Gleaner* a transmis că maiorul Smythe a fost omorât de o caracatiță, dar ziarele au tradus acest fapt relatând

că a „fost găsit înecat”, ca să nu producă panică în rândul turiștilor.

Mai târziu, la Londra, James Bond, bănuind personal „suicidul”, a dat același verdict „găsit înecat”, a trecut data pe ultima pagină și a închis dosarul voluminos.

Numai din însemnările doctorului Greaves, care a făcut autopsia, se putea realiza un fel de post scriptum pentru sfârșitul straniu și patetic al unui fost ofițer valoros al Serviciului Secret.

• Averea unei Doamne

Era, în mod excepțional, o zi toridă de la începutul lunii iunie. James Bond lăsă din mână creionul de cretă gri închis, markerul pentru etichetele repartizate Secțiunii 00, și-și scoase haina. Nu se deranjă să o pună pe spătarul scaunului, ca să nu mai vorbim de corvoada de a se ridica de pe scaun și de a pune haina pe umerașul pe care i-l pregătise Mary Goodnight, pe propria-i răspundere (femei afurisite), în spatele ușii verzi din biroul său de legătură de la Cancelarie. Haina-i alunecă pe podea. Nu avea niciun motiv să fie atent ca haina să fie impecabilă, fără nicio cută. Nu se întrezărea nimic de făcut. Era liniște pe tot globul. De săptămâni bune, semnalele din interior și din exterior reprezentau doar rutina. Zilnicul raport strict secret, chiar și ziarele care se deschideau erau searbede – în cel de-al doilea caz mâzgăleli de la capitolul scandaluri interne care căutau cititori pentru știri proaste, singurele știri care fac ca aceste foi să fie citite, strict secrete sau de vânzare pe doi bani.

Lui Bond îi displăceau aceste perioade de acalmie. Ochii și mintea lui de-abia se puteau concentra când răsfoia la Secția Cercetări Științifice vreo expunere care bătea apa în piuă despre utilizarea pe care rușii o dădeau, pentru asasinate, gazului cianuric, propulsat din cel mai ieftin pistol cu un mic rezervor pentru apă, pentru copii. Se părea că jetul pulverizat, îndreptat spre față avea un efect instantaneu. Se recomanda pentru victime începând cu vârsta de douăzeci și cinci de ani, care urcau scări sau pentru suprafețe înclinate. Atunci, verdictul ar fi probabil atac de cord.

Zbârnâitul strident al telefonului roșu rupse tăcerea încăperii așa de brusc, încât James Bond, cu mintea rătăcind în altă parte, întinse mâna automat spre subratul stâng într-un gest de autoapărare. Când își recunoscu reflexul, colțurile gurii îi căzură. Când telefonul sună a doua oară, ridică receptorul.

— Domnule?

— Domnule.

S-a ridicat de pe scaun și și-a luat haina. Și-a pus haina pe el și în același timp și-a pus și mintea la contribuție. Moțăise în

scaunul lui. Acum trebuia să se ducă până la pod. Trecu prin biroul de legătură și se împotrivi impulsului de a ciufuli ceafa ispititoare a gâtului auriu al lui Mary Goodnight. I-a spus doar „M” și a ieșit pe culoarul bine tapetat, mergând mai departe printre șuieratul silențios și vitalitatea din Departamentul Comunicații, cu care se învecina departamentul lui, spre lift și apoi sus până la opt.

Expresia domnișoarei Moneypenny nu transmitea nimic. De obicei, transmitea ceva dacă ea știa ceva – exaltare personală, curiozitate sau, dacă Bond avea probleme, încurajare sau chiar furie. Acum zâmbetul cu care-l întâmpinase exprima dezinteres. Bond își dădu seama că urma o activitate oarecare, de rutină, plictisitoare, și-și adaptă ca atare intrarea prin acea ușă importantă.

Era și un oaspete, o persoană necunoscută. Stătea în stânga lui M. Când Bond intră și își ocupă poziția lui obișnuită de cealaltă parte a biroului îmbrăcat în piele roșie, străinul ridică scurt privirea.

— Dr. Fanshawe, spuse M cu asprime, nu cred că v-ați cunoscut. Comandorul Bond de la departamentul meu de cercetare.

Bond era familiarizat cu astfel de eufemisme.

S-a ridicat și-a întins mâna. Dr. Fanshawe s-a ridicat, abia atingând mâna lui Bond, și s-a așezat repede jos, de parcă ar fi atins laba unui monstru Gila.

Dacă se uita la Bond, îl examina cu atenție și îl percepea ca pe nimic altceva decât o siluetă anatomică. Bond se gândi că ochii Doctorului Fanshawe trebuie că sunt dotați cu un oblon cu deschidere la o miime dintr-o secundă. Evident că era un fel de expert – un om pe care-l interesau faptele, lucrurile, teoriile, nu ființele umane. Bond își dorea ca M să-i fi făcut o scurtă prezentare, să nu fi avut această dorință malefică, cam copilărească, de spiriduș, de a surprinde, de a face să sară dracul din cutie în fața angajaților săi. Dar amintindu-și de propria plictiseală de acum zece minute și punându-se el însuși în locul lui M, Bond își dădu seama intuitiv că și M ar putea suferi din cauza aceleiași canicule de iunie, a aceluiași gol apăsător în îndatoririle proprii, confruntându-se cu aceeași ușurare neașteptată a unei urgențe, poate una neînsemnată, se

hotărî să obțină efectul maxim, dramatismul maxim, din această situație, pentru a-și alina propria plictiseală.

Necunoscutul era de vârstă medie, rozaliu, bine hrănit și era îmbrăcat cam spilcuit după noua modă edwardiană – cu manșete răsfrânte peste haina sa bleumarin la patru nasturi, un ac de cravată cu o perlă prins de o cravată de mătase grea, un guler aripioară fără pată, butoni la manșete, făcuți se pare din monede vechi, pince-nez agățați de o fundă neagră groasă. Bond a concluzionat că trebuie să fie vreo personalitate din domeniul literar, poate critic, un burlac, cu posibile tendințe de homosexual.

— Dr. Fanshawe este o autoritate marcantă în domeniul bijuteriilor vechi, spuse M. Este, de asemenea, deși acest lucru este confidențial, consilier al Maiestății Sale și al Diviziei Canadiene de Infanterie pentru acest domeniu. Mi-a fost de fapt prezentat de prietenii noștri de la MI5. Este vorba despre domnișoara Freudenstein.

Bond ridică din sprâncene. Maria Freudenstein era agent secret și lucra la KGB-ul sovietic chiar în inima Serviciului Secret. Era la Departamentul Comunicații, dar într-un compartiment ermetic, care fusese creat special pentru ea, și sarcinile ei se limitau la folosirea Cifrului Purpuriu – un cifru care și el fusese creat special pentru ea. De șase ori pe zi trebuia să codifice și să transmită CIA, la Washington, rapoarte lungi în acest cifru. Aceste mesaje erau produsul Secțiunii 100, care răspundea de conducerea agenților dubli. Erau un amestec ingenios de fapte reale, dezvăluiri inofensive și o pepită ocazională de dezinformări ordinare. Mariei Freudenstein, care se știa că este agent sovietic atunci când a fost racolată în cadrul Serviciului, i se permisese să fure cheia de la Cifrul Purpuriu din dorința ca rușii să aibă acces total la aceste rapoarte – să le poată intercepta și descifra și astfel, la momentul potrivit, să furnizeze informații false. Era o operațiune strict secretă, care necesita o abordare extrem de delicată, dar care se derulase în liniște timp de trei ani, chiar dacă Maria Freudenstein mai făcea rost și de o anumită cantitate de bârfă de pe la cantina de la Cartierul General, era un risc necesar, iar femeia nu era suficient de atrăgătoare ca să aibă o relație care să reprezinte un atentat la securitate.

M se întoarse spre Dr. Fanshawe.

— Poate ai vrea, doctore, să-i spui comandorului Bond despre ce este vorba.

— Desigur, desigur. Dr. Fanshawe aruncă o privire rapidă spre Bond și apoi se uită iar în altă direcție. Se adresă ghetelor sale. Vedeți, cam așa stau lucrurile, domnule comandor. Ați auzit, fără îndoială, de un om pe nume Fabergé. Un renumit bijutier rus.

— Realiza fabuloase ouă de Paște pentru Țar și Țarină înainte de revoluție.

— Aceea era fără îndoială numai una din specialitățile sale. Realiza și multe alte lucruri deosebite pe care noi le-am putea descrie, în mare, ca obiecte de artă. Astăzi, în saloanele unde se vând aceste obiecte, cele mai frumoase exemplare ajung la prețuri cu adevărat fabuloase – 50.000 de lire și poate și mai mult. Și nu demult a intrat în această țară cel mai uluitor exemplar dintre toate – așa-numita Sferă de Smarald, un obiect cu cea mai mare valoare artistică, cunoscută, până acum, numai dintr-o schiță realizată de însuși marele artist. Această comoară a sosit de la Paris prin poștă recomandată pe adresa acestei femei de care știți, domnișoara Maria Freudenstein.

— Frumos cadouaș. V-aș putea întreba, domnule, cum ați aflat despre el?

— Sunt, după cum v-a spus șeful dumneavoastră, consilier la Vama Maiestății Sale și la Autoritatea însărcinată cu încasarea accizelor în cazul bijuteriilor vechi și al altor opere de artă similare. Valoarea declarată a coletului a fost de 100.000 de lire. Era ciudat. Există metode clandestine de a deschide astfel de colete. Am fost solicitat să verific conținutul și să estimez valoarea. Am recunoscut imediat Sfera de Smarald din descrierea și schița ei din lucrarea definitivă a domnului Kenneth Snowman despre Fabergé. Am spus că prețul declarat a fost subestimat. Dar ceea ce am descoperit a fi de un deosebit interes este documentul însoțitor care menționa, în rusă și franceză, proveniența acestui obiect neprețuit. Dr. Fanshawe gesticulă spre un facsimil ce părea să reprezinte un scurt arbore genealogic și care se afla pe birou în fața lui M. Este o copie făcută de mine. Aceasta atestă, pe scurt, că Sfera a fost comandată de bunicul domnișoarei Freudenstein direct lui Fabergé în 1917 – fără îndoială ca un mijloc de a transforma o parte din rublele sale în ceva mic, portabil, dar de mare valoare.

La moartea sa în 1918, a trecut în posesia fratelui său, și, de aici, în posesia mamei domnișoarei Freudenstein, în 1950. Se pare că această domnișoară a părăsit Rusia de mică și a trăit în cercurile *Diasporei* rușilor albi de la Paris. Nu s-a căsătorit niciodată, dar a dat naștere acestei fete nelegitime, Maria. Se pare că mama Mariei a murit anul trecut și acel prieten sau executor, documentul nu este semnat, a predat Sfera proprietarului de drept, domnișoara Maria Freudenstein. Nu aveam niciun motiv s-o interoghez pe fată, deși vă puteți imagina că interesul meu era foarte mare. Până când, luna trecută, Casa de licitații Sotheby a anunțat că va scoate la licitație obiectul, descris ca „proprietatea unei doamne”, peste exact o săptămână. La solicitarea Muzeului Britanic și a altor părți interesate, am făcut atunci investigații discrete și m-am întâlnit cu doamna, care, cu o perfectă stăpânire de sine, a confirmat povestea cam puțin probabilă, descrisă în documentul de proveniență. Atunci am aflat că lucrează la Ministerul Apărării și mi-a trecut prin mintea suspicioasă că era cel puțin ciudat ca un funcționar tânăr, angajat pentru a avea îndatoriri delicate, să primească așa, deodată, din străinătate, un cadou în valoare de 100.000 de lire sau mai mult. Am vorbit cu o persoană oficială din cadrul MI5, cu care am avut și alte legături datorită activității mele în cadrul Serviciului Vamal al Maiestății Sale, și mi s-a recomandat la timpul cuvenit acest departament. Dr. Fanshawe și-a desfăcut mâinile și l-a privit pe Bond spunând: Și asta-i tot ce trebuie să vă spun, domnule comandor.

M interveni:

— Mulțumesc, doctore. Încă una sau două întrebări finale și nu vă mai rețin. Ați verificat această sferă de smarald și v-ați pronunțat asupra autenticității ei?

Dr. Fanshawe nu și-a mai privit încălțările. Și-a ridicat privirea și s-a adresat unui punct aflat undeva deasupra umărului stâng al lui M.

— Desigur. Și domnul Snowman de la Wartski, unul din cei mai mari experți Fabergé și negustori din lume, s-a pronunțat în același sens. Este, fără îndoială, capodopera care lipsește și pentru care singura dovadă era până acum schița lui Carl Fabergé.

— Dar proveniența? Ce părere au experții?

— Stă bine în picioare. Cele mai valoroase obiecte Fabergé au fost întotdeauna lucrate pentru particulari. Domnișoara Freudenstein spune că bunicul ei a fost un om extrem de bogat înainte de revoluție – producător de porțelanuri. Nouăzeci și nouă la sută din toată producția Fabergé a luat calea străinătății. Au mai rămas doar câteva piese la Kremlin – descrise simplu ca „modele de bijuterii rusești prerevoluționare”. În concepția sovietică, acestea sunt simple bibelouri capitaliste. Oficial sunt disprețuite, așa cum tot oficial își disprețuiesc sovieticii superba colecție a impresioniștilor francezi.

— Deci sovieticii mai au încă câteva din lucrările acestui Fabergé. Este oare posibil ca acest smarald să fi zăcut pe undeva prin Kremlin, în secret, în toți acești ani?

— Bineînțeles. Comoara Kremlinului este vastă. Nimeni nu știe ce dețin ei în secret. Numai de curând au expus ceea ce au dorit să expună.

M trase din pipă. Prin fumul de țigară ochii lui erau prietenoși, nu prea interesați.

— Așa că, teoretic, nu există niciun motiv ca această sferă de smarald să nu fi fost scoasă la iveală din Kremlin, învăluită într-o istorie falsă pentru stabilirea proprietății și transferată în străinătate ca recompensă pentru serviciile prestate de vreun prieten al Rusiei?

— Câtuși de puțin. Ar fi o metodă ingenioasă de a recompensa substanțial beneficiarul, fără a vira sume mari de bani în contul lui sau ei.

— Dar recompensa finală materială ar depinde desigur de suma obținută prin vânzarea obiectului – de exemplul prețul de licitație?

— Exact.

— Și ce sumă credeți că se va obține prin licitația de la Casa Sotheby?

— Este imposibil să estimezi. Bineînțeles că experții de la Wartski vor licita o sumă foarte mare. Dar desigur că nu vor fi dispuși să spună nimănui suma – fie că se licitează în nume propriu, ca să zic așa, sau în numele vreunui client. Depinde foarte mult de cât de departe merg cei ce licitează sub prețul pieței. Oricum, aș spune că nu mai puțin de 100.000 de lire.

— Hm, colțurile gurii lui M se lăsară. O bijuterie scumpă.

Dr. Fanshawe rămase cu gura căscată la această revelație deschisă a filistinismului lui M. Surprinzător, îl privi pe M drept în față.

— Dragă domnule, protestă el, considerați tabloul furat pictat de Goya, vândut la Sotheby cu suma de 140.000 de lire și care a ajuns la Galeria Națională, doar un obiect scump, așa cum afirmați, din pânză și vopsea?

— Iertați-mă, domnule Dr. Fanshawe, spuse M împăciuitor. M-am exprimat cu stângăcie. Nu am avut niciodată timp să mă interesez de opere de artă și din leafa de ofițer de marină nu am avut nici banii cu care să achiziționez vreuna. Îmi exprimam doar consternarea față de prețurile exorbitante la care ajung licitațiile astăzi.

— Sunteți îndreptățit să aveți propriile păreri, domnule, spuse Dr. Fanshawe sastisit.

Bond consideră că este momentul să-l salveze pe M. Mai dorea să-l facă pe Dr. Fanshawe să părăsească încăperea, ca să poată trece la aspectele profesionale ale acestei vechi afaceri. Se ridică în picioare și se adresă domnului M:

— Ei bine, domnule, nu cred că mai trebuie să aflu și altceva. Nu mă îndoiesc că se va dovedi a fi o chestiune perfect onorabilă (pe dracu'!) și că este vorba de una din subalternele dumneavoastră care, după toate aparențele, este o femeie foarte norocoasă. Dar Dr. Fanshawe a fost foarte amabil să-și dea așa de mult osteneala. Se întoarse spre Dr. Fanshawe: Doriți să vă dăm o mașină care să vă ducă acolo unde trebuie să mergeți?

— Nu, mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Va fi foarte plăcut să traversez parcul pe jos.

S-au strâns mâini, s-a spus la revedere și Bond l-a condus pe doctor, apoi se întoarse în încăpere. M scosese dintr-un sertar un dosar voluminos, clasat cu o stea roșie de strict secret, și deja se cufundase în el. Bond și-a reluat locul și aștepta. În cameră era liniște, se auzea doar foșnetul hârtiilor. Dar și zgomotul acesta încetă când M extrase o coală de carton albastru, folosită pentru Fișe Confidențiale de Personal, și citi cu atenție printre rândurile scrise cu caractere mici pe ambele fețe.

În cele din urmă, o strecură înapoi în dosar și-și ridică privirea.

— Da, spuse, și interesul îi lumină ochii albaștri. Se potrivește bine. Fata s-a născut la Paris în 1935. Mama a activat foarte

mult în Rezistență în timpul războiului. A sprijinit fuga pe Ruta de Evadare a Lalelei. După război, fata a mers la Sorbona și apoi a primit un post de translatoare la Ambasadă, la biroul atașatului naval. Știi restul. A fost compromisă – o problemă sexuală neinteresantă – de câțiva din vechii prieteni din Rezistență ai mamei ei, care pe atunci lucrau pentru NKVD, și de atunci ea lucrează sub control. A solicitat, fără îndoială la ordin, cetățenia britanică. Înlăturarea ei de la Ambasadă și fișa din Rezistență a mamei ei au ajutat-o să-și obțină cetățenia prin 1959 și apoi ne-a fost recomandată de Ministerul de Externe. Dar acolo a făcut marea ei gafă. A cerut permisie de un an înainte să vină la noi și apoi rețeaua Hutchinson a raportat că era la școala de spionaj de la Leningrad. Acolo, probabil că a primit instruirea obișnuită și noi a trebuit să hotărâm ce să facem în privința ei. Secția 100 a hotărât operațiunea Cifrului Purpuriu, și restul îl cunoști. Lucrează de trei ani pentru KGB în cadrul cartierului general și acum își primește recompensa – această sferă de smarald în valoare de 100.000 de lire. Și este interesant din două motive. În primul rând, înseamnă că KGB-ul este băgat până peste cap în Cifrul Purpuriu, altfel nu ar face această plată fantastică. Asta-i bine. Înseamnă că noi putem să actualizăm materialul pe care îl parcurgem – putem să facem să se accepte unele materiale mincinoase de Gradul 3 și chiar poate să le trecem la Gradul 2. În al doilea rând, se explică ceva ce noi nu am putut înțelege niciodată – că această fată nu a primit până acum nicio plată pentru serviciile ei. Acest lucru ne îngrijora. Avea un cont la Glyn Mills care înregistra numai cecurile cu plățile ei lunare de aproximativ 50 de lire. Și trăia din acest venit. Acum își primește răsplata printr-o sumă mare de bani via acest bibelou despre care am aflat. Totul este satisfăcător.

M se întinse după scrumiera făcută dintr-o scoică de vreo treizeci de centimetri și își scutură pipa cu aerul omului a cărui muncă fusese eficientă în după-amiaza aceea.

Bond se foi în scaunul lui. Avea mare nevoie de o țigară, dar nici n-ar fi visat să aprindă una. Voia una, ca să-l ajute să-și adune gândurile. Simțea că problema avea câteva puncte spinoase – mai ales unul. Spuse cu blândețe:

— Avem vreo informație despre controlorul ei local, domnule? Cum își primește instrucțiunile?

— Nici nu are nevoie, spuse M nerăbdător, făcându-și de lucru cu pipa. Odată ce a pus mâna pe Cifrul Purpuriu, tot ce a trebuit să facă a fost să-și mențină slujba. La dracu', omule, le toarnă materiale de șase ori pe zi. Ce fel de instrucțiuni ar trebui ei să-i dea? Mă îndoiesc că KGB-iști din Londra știu de existența ei – poate că știe șeful rezidenței, dar, după cum știi, noi nici nu avem habar cine este. Lasă-mă să aflu.

Bond avu brusc o sclipire a intuiției. Părea că o cameră de filmat începuse să deruleze în căpățâna sa, să deruleze un film clar. Spuse calm:

— S-ar putea ca licitația de la Sotheby să ni-l dezvăluie – să ne arate cine este.

— Despre ce dracu vorbești, 007? Fă-te înțeles.

— Ei bine, domnule, vocea lui Bond avea o siguranță calmă, vă amintiți ce a spus acel Dr. Fanshawe despre persoana care licitează sub prețul pieței – cineva care să-i facă pe negustorii de la Wartski să ofere cel mai mare preț. Dacă rușii nu par să știe sau nu le pasă prea mult despre Fabergé, așa cum afirmă Dr. Fanshawe, poate că nu au o idee clară despre valoarea acestor obiecte de artă. Poate că-și imaginează că numai valoarea de lichidare contează – să spunem zece sau douăzeci de mii de lire pentru smarald. Astfel de sume ar conta mai mult decât mica avere pe care o va primi fata, dacă Dr. Fanshawe are dreptate. Dacă șeful rezidenței este singurul om care știe câte ceva despre fata aceasta, probabil că este și singurul care știe că a fost plătită. Și atunci el trebuie să fie persoana care licitează sub prețul pieței. Va fi trimis la Sotheby și i se va spune să impună cel mai mare preț. Sunt convins de asta. Așa că-l vom putea identifica și vom avea suficiente dovezi ca să-l trimitem acasă. El n-o să știe de unde i se trage. Și nici cei de la KGB. Dacă mă pot duce la licitație și-l pot scoate din joc și sunt camere de luat vederi peste tot și înregistrări ale licitațiilor, atunci putem să convingem Ministerul de Externe să-l declare *persona non grata* într-o săptămână. Și directorii de personal nu cresc în copaci. Vor trece luni de zile înainte ca KGB-ul să poată numi pe altcineva în loc.

— Poate că ai dreptate, spuse M gânditor. Își răsuci scaunul și privi pe fereastra cea mare linia de orizont crestată a Londrei. În cele din urmă spuse, peste umăr: În regulă, 007. Du-te și întâlnește-te cu șeful rezidenței și pune în mișcare toată

mașinăria. Voi coordona situația cu cei de la MI5. Este teritoriul lor, dar pasărea este a noastră. Nu vor fi probleme. Dar când te duci nu te lăsa purtat de val și nu licita tu însuți pentru acest flecușteț. Nu am bani de irosit.

— Nu, domnule, spuse Bond. S-a sculat în picioare și a ieșit repede din cameră. Se gândi că fusese foarte isteț și dorea să afle dacă așa și era. Nu-și dorea ca M să se răzgândească.

•

Wartski are o fațadă modestă, ultramodernă pe Strada Regent, la numărul 138. Vitrina, cu o prezentare restrânsă de bijuterii moderne și vechi, nu te făcea să crezi că aceștia erau cei mai importanți dealeri Fabergé din lume. Covorul cenușiu din interior, pereții placați cu platan, câteva vitrine modeste – nu te emoționau așa cum te emoționează bijutierii Cartier, Boucheron sau Van Cleef, dar mulțimea de diplome regale de la Regina Mary, Regina Mamă, Regină, Regele Paul al Greciei și de la neobișnuitul Rege Frederick al Danemarcei, te făcea să-ți dai seama că nu este un bijutier de rând. James Bond întrebă de domnul Kenneth Snowman. Un bărbat chipeș, foarte bine îmbrăcat, de vreo patruzeci de ani se ridică și înaintă dintr-un grup de bărbați care stăteau cu capetele adunate în fundul încăperii.

— Sunt de la CID, spuse Bond calm. Putem discuta? Poate mai întâi doriți să vedeți împuternicirea. Mă numesc James Bond. Dar va trebui să vă duceți direct la Sir Ronald Vallace sau la asistentul său personal. Nu am grad la Scotland Yard. Am o activitate oarecum de legătură.

Privirea inteligentă, iscoditoare nici nu părea că-l urmărește. Omul zâmbi:

— Haideți jos, la parter. Tocmai discutam cu câțiva prieteni americani – de fapt, un fel de colegi de breaslă. De la „Old Russia”[11] de pe Fifth Avenue.

— Cunosc locul, spuse Bond. Înțesat cu icoane scumpe și altele asemenea. Nu este departe de Pierre[12].

— Așa este.

Domnul Snowman părea acum și mai convins. O luă înainte pe o scăriță îngustă, cu covoare groase, și intră într-o sală de

[11] Firmă din New York specializată în obiecte de artă și antichități rusești, situată pe Fifth Avenue, la numărul 59. (*n. trad.*).

[12] Hotel de lux din New York, situat pe Fifth Avenue la numărul 61. (*n. trad.*).

prezentare, mare, strălucitoare, care era evident adevărata trezorerie a magazinului. Aur, diamante și pietre șlefuite licăreau din casetele luminate ce se aflau de jur împrejurul pereților.

— Luați loc. O țigară?

Bond își scoase una dintr-ale lui.

— Este vorba de piesa Fabergé care se licitează la Sotheby mâine – Sfera de Smarald.

— Ah, da. Sprânceana senină a domnului Snowman se zburli nervos. Nu sunt probleme cu ea. Sper.

— Nu din punctul dumneavoastră de vedere. Dar pe noi ne interesează foarte mult vânzarea în sine. Știm câte ceva despre proprietar, domnișoara Freudenstein. Credem că se va încerca să se ridice artificial prețul licitației. Ne interesează persoana care licitează sub prețul pieței – presupunând adică că firma dumneavoastră va conduce bătălia, să zicem.

— Ei, bine, da, puse domnul Snowman cu o candoare oarecum grijulie. Desigur că noi o vom urmări. Dar se va vinde la un preț uriaș. Între noi fie vorba, credem că V și A vor licita și probabil și Metropolitan. Dar sunteți pe urmele vreunui escroc? Dacă-i așa, nu trebuie să vă faceți probleme. Nu intră în sfera lor de activitate.

— Nu, spuse Bond. Nu căutăm niciun escroc. Se întreba cât de departe să meargă cu acest om. Pentru că oamenii sunt foarte atenți cu secretele afacerilor proprii, asta nu înseamnă că vor fi atenți și cu secretele tale. Bond ridică de pe masă o placă de lemn și fildeș. Pe ea era scris:

> „Rău, rău!” zice cumpărătorul, iar după ce pleacă se laudă.
>
> Pilde XX, 14[13]

Pe Bond îl amuză. Spuse:

— Se poate înțelege întreaga istorie a bazarului, a dealerului și cumpărătorului din acest citat, spuse el. Îl privi drept în ochi pe domnul Snowman. Îmi trebuie și mie un astfel de nas fin, o astfel de intuiție pentru acest caz. Vreți să mă ajutați?

---

[13] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, B.O.R, 1988. (*n. trad.*).

— Desigur. Dacă-mi spuneți cum vă pot eu ajuta. Își flutură mâna. Nu este cazul să vă îngrijoreze secretele. Bijutierii sunt obișnuiți cu ele. Probabil că Scotland Yard va da firmei mele o bilă albă în această privință. Dumnezeu știe că am avut mult de-a face cu ei în tot acest răstimp.

— Și dacă v-aș spune că sunt de la Ministerul Apărării?

— E același lucru, spuse domnul Snowman. Vă puteți baza total pe discreția mea.

— Foarte bine, se hotărî Bond. Tot acest caz este desigur reglementat de Legea Secretelor Oficiale. Presupunem, ca și dumneavoastră, poate, că această persoană care licitează sub nivelul pieței este un agent sovietic. Sarcina mea este să-i stabilesc identitatea. Mi-e teamă că nu vă mai pot da și alte detalii. Și de fapt nici nu trebuie să știți mai multe. Tot ceea ce-mi doresc este să merg cu dumneavoastră la Sotheby mâine seară și ca dumneavoastră să mă ajutați să reperez individul. Mi-e teamă că nu vă vom putea decora, dar vă vom rămâne extrem de recunoscători.

— Bineînțeles. Sunt încântat să vă ajut oricum pot. Ochii domnului Kenneth Snowman licăriră entuziasmați. Dar, părea că se îndoiește, știți că nu este obligatoriu să fie așa de ușor. Peter Wilson, șeful de la Sotheby, care se va ocupa de vânzări, ar fi singura persoană care ne-ar putea spune sigur – adică, dacă adjudecatarul își dorește anonimatul. Există zeci de modalități de a licita fără a face vreo mișcare. Dar dacă adjudecatarul își alege o metodă, să zicem codul lui, cu domnul Peter Wilson înainte de vânzare, Peter nici nu s-ar gândi să lase pe cineva să-i afle codul. I-ar dezvălui limitele adjudecatarului. Și acesta este un secret absolut, după cum vă puteți închipui. Și de o mie de ori nu, dacă veniți cu mine. Probabil că eu voi stabili ritmul. Știu deja cât de departe, până unde am să merg – de exemplu pentru un client –, dar sarcina mea ar fi infinit mai ușoară dacă aș putea spune până unde va merge cel ce licitează sub nivelul pieței. Și așa cum stau lucrurile, ceea ce mi-ați spus îmi este de un real folos. Îmi voi avertiza omul să fixeze o sumă chiar mai mare. Dacă acest tip al vostru are nervii tari, mă poate împinge chiar foarte tare. Și vor mai exista și alții, desigur. După toate aparențele, aceasta chiar va fi o noapte de pomină. Se va transmite la televizor și vor fi invitați toți milionarii, ducii și ducesele la spectacolul de gală pe care Sotheby îl organizează

foarte bine. Sigur că este și o publicitate excepțională. Dacă s-ar ști că este vorba de acțiuni subversive și de spionaj în cadrul licitațiilor, s-ar face mare zarvă. Mai sunt și alte probleme de rezolvat? Numai să identificăm omul, asta-i tot?

— Asta-i tot. La ce preț credeți că se va vinde?

— Ei, bine, tocmai aici trebuie să-mi țin gura. Și domnul Snowman își lovi dinții cu un pix de aur. Știu până unde o să plusez, dar acesta-i secretul clientului meu. Făcu o pauză și părea îngândurat. Să zicem că, dacă se ajunge la mai puțin de 100.000 de lire, vom fi surprinși.

— Înțeleg, spuse Bond. Și cum particip eu la licitație?

Domnul Snowman scoase un portofel elegant, din piele de crocodil, și din el două invitații gravate. Îi întinse una dintre ele.

— Aceasta este a soției mele. O s-o așez pe ea în altă parte. Locul B5 – bine plasat în centru, în față. Eu stau în B6.

Bond luă invitația. Pe ea scria:

Sotheby & Co.
Vânzarea
unei casete cu bijuterii excepționale
și
a unui obiect unic
de artă de Carl Fabergé

Proprietatea unei doamne
Invitație pentru o persoană
în sala principală
Marți, 20 iunie, la ora 9.30 fix
INTRAREA SE FACE
PRIN STRADA ST. GEORGE

— Nu este vechea intrare georgiană din strada Bond, comentă domnul Snowman. Au o tendă și covor roșu la intrarea secundară acum, când pe Strada Bond este sens unic. Ați dori să vedeți câteva obiecte de artă Fabergé? Și se ridică de pe scaun. Avem câteva piese aici, pe care tata le-a cumpărat de la Kremlin prin 1927. Vă veți putea da seama de ce se face atâta vâlvă, deși bineînțeles că Sfera de Smarald este incomparabil mai fină decât orice obiect Fabergé pe care vi l-aș putea eu prezenta, în afară de Ouăle Imperiale de Paște.

Mai târziu, orbit de frumusețea diamantelor, a aurului multicolor, de strălucirea mătăsoasă a smaraldelor translucide, James Bond a ieșit din Peștera lui Aladdin în strada Regent și s-a dus să petreacă restul zilei în birourile posomorâte, nu departe de Whitehall, planificând întâlniri plicticoase pentru identificarea și fotografierea unui om într-o încăpere aglomerată, om care încă nu avea un chip sau o identitate, dar care era precis cel mai mare spion din Londra.

•

Emoția lui Bond crescu până a doua zi. Găsi o scuză să intre la Secția Comunicații și să rătăcească prin cămăruța în care domnișoara Maria Freudenstein și alte două asistente lucrau la aparatele de cifrat care foloseau Cifrul Purpuriu pentru expedieri. A luat un dosar *en clair* – avea acces liber la cele mai multe materiale de la cartierul general – și și-a aruncat ochii pe paragrafele atent prelucrate care, cam peste o jumătate de oră, vor fi clasate, necitite, de vreun tânăr funcționar de la CIA la Washington, iar la Moscova vor fi predate, cu reverență, vreunui ofițer de rang înalt de la KGB. Glumi cu cele două fete, dar Maria Freudenstein și-a ridicat doar ochii de la aparatul la care lucra ca să-i zâmbească politicos lui Bond și pielea i se zburli lui Bond la această apropiere de perfidie și de secretul sumbru și fatal care se ascundea sub bluza albă cu volănașe. Era o fată neatrăgătoare, cu un ten palid și cam plin de coșuri, cu părul negru și cu o înfățișare cam neglijentă. O astfel de fată nu este prea îndrăgită, își face puțini prieteni, este furioasă – mai ales din cauza ilegalității sale – și nemulțumită de societate. Probabil că singura ei plăcere în viață este secretul triumfător pe care-l deține în sânu-i plat – convingerea că este mai deșteaptă decât toți ceilalți din jurul ei, că în fiecare zi ripostează la rândul ei lumii întregi cu toată puterea ei – lumea care o disprețuiește sau doar o ignoră din cauza simplității ei. Aceștia vor regreta într-o zi. Era un model nevrotic obișnuit – răzbunarea rățuștii urâte pe societate.

Bond se îndreptă spre biroul său. Fata va face avere până diseară, i se vor plăti înmiit cele trei piese de argint. Poate că banii îi vor schimba caracterul, o vor face fericită. Își va putea permite cei mai buni specialiști esteticieni, cea mai frumoasă garderobă, un apartament drăguț. Dar M a spus că acum va accelera operațiunile Cifrului Purpuriu, va aborda un nivel mai

periculos al operațiunii de dezinformare. Va fi o muncă la noroc. Un pas greșit, o minciună imprudentă, o declarație falsă descoperită într-un mesaj, și KGB-ul va mirosi că este ceva dubios la mijloc. Încă una, și vor fi convinși că au fost păcăliți și că probabil sunt mârșav păcăliți de trei ani. O astfel de revelație rușinoasă va atrage și o răzbunare rapidă. Se va presupune că Maria Freudenstein a acționat ca agent dublu, lucrând pentru britanici, dar și pentru ruși. Va fi rapid și inevitabil lichidată – probabil cu un pistol cu cianură, despre care Bond citise numai cu o zi înainte.

Uitându-se pe fereastră la copacii din Parcul Regent, James Bond ridică ușor din umeri în semn de nepăsare. Slavă Domnului că nu era treaba lui. Soarta fetei nu era în mâinile lui. A fost prinsă în mașinăria murdară a spionajului și va avea noroc dacă va trăi să cheltuiască o zecime din averea pe care o va câștiga peste câteva ore în sala de licitație.

•

Un șir de automobile și taxiuri bloca strada St. George din spatele Casei de licitații Sotheby. Bond și-a achitat taxiul și s-a alăturat mulțimii care pătrundea sub tendă și urca scările. Portarul i-a înmânat un catalog și i-a verificat invitația, apoi Bond a urcat pe scările late împreună cu mulțimea mondenă, emoționată, a mers de-a lungul unei galerii și a intrat în sala principală de licitații, care era deja înțesată. Și-a găsit locul alături de domnul Snowman, care scria niște cifre pe o bucată de hârtie, pe genunchi, și care s-a uitat apoi în jurul lui.

Încăperea foarte înaltă era poate la fel de mare ca un teren de tenis. Avea înfățișarea și mirosul vechimii, și cele două mari candelabre care se asortau cu perioada luminau cu căldură, în contrast cu iluminatul în bandă de-a lungul tavanului boltit, al cărui acoperiș de sticlă era întunecat parțial de un stor, încă tras pe jumătate, pentru a nu permite soarelui să-și croiască și el drum spre vânzările din după-amiaza aceea. Diverse tablouri și tapiserii atârnau de pereții măslinii și o mulțime de camere de televiziune și alte camere de luat vederi stăteau ciorchine cu posesorii lor (printre care și cameramanul de la MI5 cu o legitimație de presă de la *Sunday Times*) pe o platformă construită din mijlocul unei scene uriașe de vânătoare tapetate. Erau, poate, o sută de dealeri și spectatori care stăteau atenți pe scaune mici frumos decorate. Toate privirile erau ațintite

asupra celui ce conducea licitația, un bărbat chipeș, zvelt, care vorbea calm de la amvonul său de lemn. Purta un smoching impecabil și avea o garoafă roșie la butonieră. Nu vorbea tare și nu făcea gesturi.

— Cincisprezece mii de lire. Și șaisprezece. O pauză. O privire aruncată cuiva din primul rând. În contra dumneavoastră, domnule. O ridicare subtilă a unui catalog. Șaptesprezece mii. Optsprezece. Nouăsprezece. Cine oferă douăzeci de mii de lire? Și așa vocea calmă continuă, negrăbindu-se, în timp ce jos, în public, cei ce licitau, la fel de calmi, își semnalau răspunsurile la litanie.

— Ce se vinde? întrebă Bond, deschizându-și catalogul.

— Lotul 40, răspunse domnul Snowman. Acel colier cu diamante pe care însoțitorul îl prezintă pe tava acoperită cu pluș negru. Va urca probabil până la douăzeci și cinci. Un italian licitează contra unui cuplu de francezi. Altfel l-ar fi obținut cu douăzeci. Eu am licitat până la cincisprezece. Mi-ar fi plăcut să-l am. Pietrele prețioase sunt deosebite. Dar asta este.

Destul de convingător, prețul s-a oprit la douăzeci și cinci de mii și ciocanul, ținut de cap, și nu de mâner, lovi cu o autoritate blândă.

— Adjudecat pentru dumneavoastră, domnule, spuse domnul Peter Wilson și un funcționar se grăbi pe interval pentru a confirma identitatea adjudecatarului.

— Sunt dezamăgit, spuse Bond.

— De ce? se interesă domnul Snowman ridicându-și privirea din catalog.

— Nu am mai participat la vreo licitație până acum și întotdeauna am crezut că cel ce conduce licitația lovește cu ciocănelul de lemn de trei ori și spune: o dată, de două ori, adjudecat, ca să dea o ultimă șansă celor care licitează.

— Poate se mai procedează așa la Shires sau în Irlanda, dar nu mai este la modă în sălile de licitație de la Londra, de când particip și eu, râse domnul Snowman.

— Păcat. Este mai palpitant.

— Va fi chiar mai palpitant într-o clipită. Acesta-i ultimul lot înainte de ridicarea cortinei.

Unul dintre însoțitori desfășurase reverențios o masă strălucitoare de rubine și diamante pe tava sa acoperită cu pluș

negru. Bond se uită în catalog. Scria „Lot 41”, care, în cuvinte atrăgătoare, era descris astfel:

> O PERECHE DE BRĂȚĂRI CU RUBINE ȘI DIAMANTE FINE ȘI PREȚIOASE, cu partea din față a fiecăreia sub forma unui ciorchine eliptic alcătuit dintr-un rubin mai mare și două mai mici mărginite de diamante în formă de pernuță, părțile laterale și spatele alcătuite din ciorchini mai mici, care alternează cu motive de spirale deschise care se desprind dintr-un centru cu un singur rubin montat în aur și care se află între lanțuri de rubine și diamante prinse alternativ, încheietoarea fiind și ea în formă de ciorchine.
>
> După tradiția de familie, acest lot fusese anterior în proprietatea domnișoarei Fitzherbert (1756-1837) a cărei căsătorie cu Prințul de Wales (ulterior, regele George IV) fusese deja stabilită în 1905, când un pachet sigilat, depus la banca Coutts în 1833 și deschis cu acord regal, a dezvăluit certificatul de căsătorie și alte dovezi concludente. Aceste brățări fuseseră probabil date de doamna Fitzherbert nepoatei ei, pe care Ducele de Orleans o descria ca fiind „cea mai drăguță fată din Anglia”.

În timp ce licitația continua, Bond se furișă din scaunul său și, străbătând culoarul, ajunse în fundul sălii, unde publicul numeros se revărsa în Noua Galerie și în holul de la intrare ca să urmărească licitația la un televizor cu circuit închis. Inspectă degajat mulțimea, căutând vreun chip pe care-l putea recunoaște din cei 200 de membri ai personalului de la ambasada sovietică ale căror fotografii, obținute clandestin, le studiase în ultimele zile. Dar în rândul unui public care nu comporta o clasificare – un amestec de dealeri, colecționari amatori și ceea ce se putea numi în mare căutători de plăceri costisitoare – nu exista o trăsătură, ca să nu mai vorbim de un chip, pe care să-l fi putut recunoaște în afară de cele care apar în coloanele cu bârfe. Una sau două chipuri livide ar fi putut fi ruși, dar tot așa de bine ar fi putut aparține unei jumătăți de duzină de rase europene. Era un număr mic de ochelari fumurii, dar ochelarii fumurii nu mai deghizează. Bond se întoarse la

locul lui. Probabil că omul ar trebui să se autodemaște când va începe licitația.

— Paisprezece mii. Și cincisprezece. Cincisprezece mii. Ciocănașul lovi. Adjudecat, domnule.

Urmă un zumzet de emoție și o fluturare de cataloage. Domnul Snowman își șterse fruntea asudată cu o batistă albă de mătase. Se întoarse spre Bond:

— Acum mi-e teamă că sunteți mai mult sau mai puțin singur. Trebuie să fiu atent la licitația care urmează și oricum, dintr-un motiv necunoscut, se consideră că este nepoliticos să privești peste umăr ca să vezi cine licitează contra ta – dacă ești în branșă, ca să zic așa – așa că-l voi putea identifica doar dacă este undeva prin față, dar mi-e teamă că este puțin probabil. Aproape toți sunt dealeri, dar dumneavoastră vă puteți uita în jur cât poftiți. Nu trebuie să faceți altceva decât să urmăriți privirea lui Peter Wilson și apoi să încercați să vedeți la cine se uită sau cine se uită la el. Dacă puteți identifica omul, ceea ce poate fi foarte greu, observați orice mișcare face, chiar și cea mai mică mișcare. Indiferent ce face omul respectiv – că se scarpină în cap, că-și freacă lobul urechii sau orice altceva – va reprezenta codul pe care acesta l-a stabilit cu Peter Wilson. Mi-e teamă că nu va face un gest evident, cum ar fi să-și ridice catalogul. Mă înțelegeți? Și nu uitați că poate să nu facă absolut nicio mișcare până chiar la sfârșit, când m-a împins până unde crede că voi merge, și apoi va dori să se retragă. Să fiți atent, zâmbi domnul Snowman, când ajungem la ultima strigare, îl voi încinge bine și voi încerca să-l fac să-și arate chipul. Asta, presupunând că numai noi doi am mai rămas în cursă. Părea enigmatic. Și cred că înțelegeți că așa va fi.

După siguranța lui, James Bond era convins că domnul Snowman fusese instruit să obțină Sfera de Smarald cu orice preț.

Se lăsă o tăcere bruscă când un postament înalt, drapat în negru, fusese ceremonios adus și așezat în fața estradei celui ce conducea licitația. Apoi în vârful postamentului a fost așezată o casetă ovală frumoasă, care părea din catifea albă, și, cu venerație, un însoțitor mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă gri cu manșete de culoarea vinului roșu, cu guler și curea la spate, a descuiat caseta și a scos din ea Lotul 42, l-a pus pe plușul negru și a luat caseta. Mingea de cricket de smarald șlefuit

așezată pe baza sa perfectă străluci ca un foc verzui supranatural și pietrele prețioase de pe suprafața sa și de pe meridianul de opal sclipeau în diferite culori. Dinspre public se auzi un suspin admirativ și chiar și funcționarii și experții din spatele tribunei și care stăteau la biroul înalt de lângă licitator, familiarizați cu bijuteriile coroanei din Europa care le treceau prin fața ochilor, s-au aplecat înainte să vadă mai bine.

James Bond s-a întors la catalogul său. Și acolo era, cu litere mari de tipar și într-o proză la fel de savuroasă și lipicioasă ca o înghețată din unt și zahăr:

> GLOBUL PĂMÂNTESC REALIZAT DE CARL FABERGÉ ÎN 1917 PENTRU UN NOBIL RUS ȘI ACUM ÎN PROPRIETATEA NEPOATEI SALE – LOTUL 42 – UN GLOB PĂMÂNTESC FABERGÉ, FOARTE IMPORTANT.
>
> O sferă sculptată dintr-o matrice de smarald siberian extraordinar de mare, de aproximativ o mie trei sute de carate, cu o culoare superbă și o transparență vie, reprezintă globul terestru sprijinit pe o minuțioasă montură *rocaille*[14] spiralată din aur *quatre-couleur*[15] și decorată din belșug cu diamante trandafirii și smaralde mici viu colorate, aranjate ca să formeze un ceas de masă.
>
> În jurul acestui aranjament șase *putti*[16] de aur zburdă printre forme de nori care sunt redați foarte natural în cristal sculptat și cu vinișoare fine de diamante trandafirii minuscule.
>
> Globul în sine – a cărui suprafață este încrustată cu o hartă a lumii, orașele principale fiind indicate de diamante strălucitoare montate în clame de aur – se învârte mecanic pe o axă controlată de mișcarea lentă a unui ceas realizat de *G. Moser,* ascuns la bază și înconjurat de o centură fixă de aur, emailată cu scoică multicoloră de-a lungul unei poteci discrete, în tehnica *champlevé*[17] peste un desen *guillochage*[18] cu cifre

[14] Stil ornamental aparținând Barocului. (*n. trad.*).
[15] În patru culori. (*n. trad.*).
[16] Îngerași. (*n. trad.*).
[17] Tehnică de încastrare a emailului în metal. (*n. trad.*).
[18] Tehnică de ornare. (*n. trad.*).

romane pictate în email sepia pal, reprezentând cadranul ceasului, și un singur rubin triunghiular Burma, de culoarea sângelui de porumbel, de aproximativ cinci carate, montat pe suprafața globului, indicând ora.

Înălțimea: 7 1/2 in[19]. *Workmaster*[20]*, Henrik Wigström.* În caseta originală din catifea albă cu dublă deschidere, de formă ovală căptușită cu șaten, cu cheia de aur montată la bază.

Tema acestei sfere superbe este cea care l-a inspirat pe Fabergé cu vreo cincisprezece ani în urmă, după cum este demonstrată în globul pământesc miniatural care face parte din Colecția Regală de la Sandringham (vezi planșa 280 din *Arta lui Carl Fabergé,* de Kenneth Snowman).

După o privire scurtă, iscoditoare, aruncată în jurul încăperii, domnul Wilson a lovit încet cu ciocanul.

— Lotul 42 – un obiect de artă de Carl Fabergé! O pauză. Douăzeci de mii de lire.

Domnul Snowman îi șopti lui Bond:

— Asta înseamnă că a primit o licitație de cel puțin cincizeci. Așa se face, ca să meargă treaba.

Cataloagele au fluturat. Și treizeci, patruzeci, cincizeci de mii de lire. Și șaizeci, șaptezeci și optzeci de mii de lire. Și nouăzeci. O pauză și apoi: O sută de mii de lire.

Încăperea se umplu de ropote de aplauze. Camerele se răsuciră spre un tinerel, unul dintre cei trei tineri aflați pe o platformă înălțată din stânga licitatorului care vorbeau încet la telefon. Domnul Snowman comentă:

— Acela este unul din tinerii de la Sotheby. Probabil că el are linie directă cu America. Aș zice că aceasta este licitație metropolitană, dar ar putea fi oricine. Acum e timpul să intru în acțiune. Domnul Snowman își flutură catalogul.

— Și zece, spuse licitatorul. Tinerelul vorbi la telefon și dădu din cap. Și douăzeci.

Domnul Snowman flutură din nou catalogul.

---

[19] În jur de 15 centimetri. (*n. trad.*).

[20] Manufacturier care producea obiecte de artă și bijuterii pentru Casa Fabergé. (*n. trad.*).

— Și treizeci.

Omul de la telefon părea să vorbească mai mult decât o făcuse mai devreme – probabil estimând până unde se va întinde licitația. A dat ușor din cap în direcția licitatorului și Peter Wilson și-a îndepărtat privirea de la el uitându-se prin sală.

— O sută treizeci de mii de lire, repetă calm.

Domnul Snowman îi spuse încet lui Bond:

— Ar fi bine să fii atent. Se pare că America a renunțat. E momentul ca omul vostru să înceapă să mă preseze.

James Bond se furișă din locul lui și se îndreptă spre un grup de reporteri care stăteau într-un colț din stânga tribunei și rămase acolo în picioare. Privirea lui Peter Wilson era îndreptată spre colțul îndepărtat din dreapta al încăperii. Bond nu a putut detecta nicio mișcare, dar licitatorul anunță: „Și patruzeci de mii de lire”. S-a uitat la domnul Snowman. După o pauză îndelungată domnul Snowman a ridicat cinci degete. Bond a bănuit că aceasta făcea parte din tactica de a încinge spiritele. El arăta șovăială, făcând aluzie că ajunsese la capătul puterilor.

— O sută și patruzeci și cinci de mii. Din nou privirea pătrunzătoare spre fundul încăperii. Din nou nicio mișcare. Dar din nou se dăduse un semnal. O sută cincizeci de mii de lire.

Se auzi un zumzet de comentarii și câteva aplauze sporadice. De această dată reacția domnului Snowman fu chiar și mai lentă și licitatorul a repetat de două ori ultima strigare. În cele din urmă, se uită direct la domnul Snowman:

— Contra dumneavoastră, domnule.

În cele din urmă, domnul Snowman ridică cinci degete.

— O sută și cincizeci și cinci de mii de lire.

James Bond începea să transpire. El nu aflase nimic și licitația se apropia probabil de sfârșit. Licitatorul a repetat strigarea.

Și acum se ivi un mic freamăt. În fundul încăperii, un bărbat durduliu îmbrăcat într-un costum închis la culoare se întinsese și-și scosese cu discreție ochelarii fumurii. Avea o față netedă, greu de descris – genul de față care ar putea trăda un director de bancă, un membru de la Lloyd sau un medic. Acesta trebuie să fi fost codul prestabilit cu licitatorul. Atâta timp cât și-a ținut ochelarii pe nas, licita în zeci de mii. Când și i-a scos, a renunțat.

Bond aruncă o scurtă privire spre pâlcul de cameramani. Da, fotograful de la MI5 era în vârful picioarelor. Văzuse și el mișcarea. Și-a ridicat aparatul prudent și urmă strălucirea rapidă

a blițului. Bond se întoarse la scaunul lui și-i șopti lui Snowman: „L-am prins. Luăm legătura mâine. Mulțumesc mult”. Domnul Snowman dădu numai din cap. Privirea lui se lipise de licitator.

Bond se furișă de la locul lui și merse încet de-a lungul culoarului în timp ce licitatorul strigă pentru a treia oară: „O sută cincizeci și cinci de mii de lire ultima strigare”, și apoi coborî încet ciocanul. „Adjudecat pentru dumneavoastră, domnule”.

Bond a ajuns în fundul încăperii înainte ca publicul să se ridice și să aplaude în picioare. Persoana urmărită era prinsă printre scaunele mici frumos decorate. Își pusese din nou ochelarii fumurii și Bond și i-a pus și el pe ai lui. Reuși să se amestece prin mulțime și să ajungă în spatele omului, în timp ce mulțimea clevetitoare cobora scările. Părul creștea mult în jos pe ceafa cam grasă a omului și lobii urechilor erau foarte lipiți de cap. Era ușor cocoșat, probabil numai o deformație osoasă, în partea de sus a spatelui. Bond își aminti brusc. Este Piotr Malinovski, cu rangul oficial de „Atașat pentru Agricultură” de la ambasadă. Așa deci!

Odată ieșit afară, omul începu să se îndrepte repede spre Strada Conduit. James Bond se urcă în grabă într-un taxi care avea motorul pornit și steguleț coborât. Îi spuse șoferului:

— El este. Nu te grăbi.

— Da, domnule, spuse șoferul de la MI5, dând colțul.

Omul nostru luă un taxi de pe strada Bond. Nu era greu să-l urmărească în traficul mixt de seară. Satisfacția lui Bond crescu când taxiul rusului se îndreptă la nord de Hyde Parc și o luă pe Bayswater. Se punea doar problema dacă va intra pe intrarea privată în Grădinile Palatului Kensington, unde prima clădire din stânga este clădirea masivă a Ambasadei Sovietice. Dacă o făcea, problema era rezolvată. Cei doi polițiști de gardă, garda obișnuită a Ambasadei, fuseseră special aleși în seara aceea. Sarcina lor era să confirme doar dacă ocupantul taxiului din față a intrat de fapt în Ambasada Sovietică.

Atunci, cu probele Serviciului Secret, cele ale lui Bond și ale cameramanului de la MI5, ar fi suficient ca Ministerul de Externe să-l declare pe tovarășul Piotr Malinovski *persona non grata* pe motiv de activitate de spionaj și să-l trimită să-și facă bagajele. În jocul de șah sinistru care reprezintă activitatea serviciului

secret, rușii ar fi pierdut regina. Ar fi fost o vizită foarte satisfăcătoare făcută sălilor de licitații.

Taxiul din față *chiar* a intrat prin porțile mari de fier.

Bond zâmbi cu o satisfacție macabră. Se aplecă înainte.

— Mulțumesc, băiete. La cartierul general, te rog.

• Suprimare eșuată

James Bond stătea culcat la punctul de tragere de la cinci sute de metri din renumitul poligon Century din Bisley. Panoul alb din iarbă, de lângă el, indica 4,4 și același număr se repeta sus, în spatele poligonului, deasupra singurei ținte pătrate de doi metri, care, privită cu ochiul liber în amurgul verii târzii, nu părea mai mare decât un timbru poștal. Dar lentilele lui Bond, o lunetă în infraroșu fixată deasupra puștii sale, acopereau întreaga suprafață. Putea chiar distinge clar culorile bleu-pal și bej care împărțeau ținta, iar centrul semicircular al țintei nu părea mai mare decât cornul lunii care începea deja să se ivească lent la orizont, pe cerul care se întuneca deasupra crestei Coamei Chobham. Ultimul foc de armă tras de Bond a fost dinspre interior stânga – și nu a fost prea bun. A privit din nou spre steagurile galben și albastru din bătaia vântului. Se desfășurau în poligonul de tragere dinspre est mai bățoase decât acum o jumătate de oră, când începuse să tragă. Și-a mai potrivit două declicuri pe anemometru și și-a potrivit firele în cruce de pe lunetă în centrul țintei. Apoi se așeză el însuși, își fixă ușor degetul în carterul de protecție și pe curba trăgaciului, își ținu respirația și strânse foarte, foarte încet.

Pocnetul defectuos al tirului bubui în poligonul de tragere pustiu. Ținta dispăru sub nivelul solului și imediat „manechinul” reveni la poziția inițială. Da, panoul întunecat la culoare se afla de data aceasta în colțul de jos din dreapta, nu în partea de jos din stânga.

— Bine, se auzi glasul ofițerului principal al poligonului de tragere, din spatele și de deasupra lui. Continuă la fel.

Ținta se ridicase iar, și Bond și-a proptit din nou obrazul pe peticul cald de pe patul butucănos de lemn al armei și și-a potrivit ochiul la ocularul de cauciuc al lunetei. Și-a șters pușca lăsând-o să alunece pe lângă pantaloni, și a pus mâna pe patul armei care ieșea în afară mult mai jos de carterul de protecție al trăgaciului. Și-a îndepărtat picioarele câțiva centimetri în plus. Acum urmau cinci tiruri rapide. Ar fi interesant să se vadă dacă rezultatul era „suprimarea”. Avea impresia că nu. Această armă

extraordinară, de care cine știe cum făcuse rost armurierul, îți dădea senzația că un om aflat la o milă depărtare va fi o țintă ușoară. În esență era o pușcă experimentală de tir de calibrul 308 produsă de Winchester pentru a îi ajuta pe trăgătorii americani la campionatele mondiale, și avea toate mecanisme ingenioase ale unei arme super-precise de tragere al țintă – o prelungire ondulară de aluminiu în spatele patului armei, care se extindea sub subțiori și proptea bine patul armei în umăr, și o piuliță reglabilă sub centrul de greutate al puștii care să permită patului armei fie „țintuit” în locașul de lemn crestat. Armurierul înlocuise cutia mecanismelor cu un singur glonț cu un încărcător cu cinci gloanțe și l-a asigurat pe Bond că, dacă cadența practică este numai din două în două secunde ca să stabilizeze arma ferm, bătaia maximă nu va da greș nici chiar de la cinci sute de metri. Estimă că, pentru ceea ce trebuia să facă Bond, cadența de două secunde ar putea fi o pierdere periculoasă de timp dacă rata primul glonț. Oricum M spusese că distanța nu va fi mai mare de trei sute de metri. Bond ar reduce-o la o secundă – tir aproape continuu.

— Gata?

— Da.

— Încep numărătoarea inversă de la cinci. Acum. Cinci, patru, trei, doi, unu. Foc!

Pământul se cutremură ușor și aerul vibră când cinci fragmente sfredelitoare de cupro-nichel scânteiară în amurg. Ținta coborî și reveni automat, decorată cu patru discuri mici albe strâns grupate în centru. Al cincilea disc lipsea – nu era nici măcar unul negru, care să indice o intrare sau o ieșire.

— Ultimul foc a fost jos, spuse ofițerul poligonului de tragere coborându-și binoclul de noapte. Mulțumesc pentru contribuție. Analizăm în detaliu nisipul de pe poligoanele de tragere la sfârșitul fiecărui an. Nu găsim niciodată mai puțin de cincisprezece tone de fragmente de plumb bun și de cupru. Bani frumoși.

Bond se ridicase în picioare. Caporalul Menzies de la departamentul armurierilor ieși din pavilionul Clubului Gun și îngenunche ca să demonteze Winchester-ul și afetul. Îl privi pe Bond. Spuse cu o tentă critică:

— Ai acționat cam rapid, domnule. Ultimul foc trebuia să sară în lateral.

— Știu, caporale. Am vrut să văd cât de repede *pot* s-o iau. Nu dau vina pe armă. Este o realizare al naibii de bună. Te rog transmite-i asta armurierului din partea mea. Acum mai bine aș pleca. Vă înapoiați la Londra nu-i așa?

— Da. Noapte bună, domnule.

Ofițerul principal al poligonului de tragere îi înmânâ lui Bond înregistrarea tirurilor sale – două tiruri de probă și apoi trei tiruri la fiecare sută de metri până la cinci sute.

— Tiruri excepționale la vizibilitatea asta. Ar trebui să reveniți anul viitor și să participați la Premiul Reginei. Este deschis în toate colțurile lumii – vreau să spun din Commonwealth-ul britanic.

— Mulțumesc. Problema este că nu prea stau în Anglia. Și vă mulțumesc că m-ați remarcat. Bond privi ceasul din turnul din depărtare. De fiecare parte, steagul roșu de pericol și tamburul roșu semnalizator coborau, indicând faptul că exercițiile de tragere luaseră sfârșit. Acele se opriseră la nouă și cincisprezece. Aș fi vrut să vă ofer ceva de băut, dar am o întâlnire la Londra. Putem să amânăm până la Premiul Reginei despre care vorbeați?

Ofițerul poligonului de tragere dădu evaziv din cap. Așteptase cu nerăbdare să afle mult mai multe despre acest om care apăruse din senin după o rafală de semnale de la Ministerul Apărării și care apoi începuse să obțină un rezultat mult peste nouăzeci la sută de la orice distanță și chiar și noaptea, după închiderea poligonului de tragere, când vizibilitatea era slabă spre proastă. Și de ce i se ordonase lui, care oficia numai la întrunirile anuale din luna iulie, să fie prezent? Și de ce i se spusese să aibă grijă ca centrul țintei pentru Bond să aibă zece centimetri la 500 în loc de cei treizeci de centimetri indicați de regulament? Și de ce toate aceste complimente servile cu steagul de pericol și tamburul de semnalizare care se utilizau numai la ceremonii? Ca să-i creeze lui Bond o stare de tensiune? Ca să obțină un ritm mai rapid al tirurilor? Bond. Comandorul James Bond. NRA[21] are desigur în evidențe orice persoană care poate ținti așa. Nu trebuie să uite să-i sune. Un moment ciudat să ai o întâlnire la Londra. Probabil cu o fată. Înfățișarea banală

[21] Abreviere de la National Rifle Association, Asociația Națională a Posesorilor de Armă. (*n. trad.*).

a ofițerului de la poligonul de trageri căpătă o expresie de enervare. Genul de bărbat care poate avea orice fată dorește.

Cei doi bărbați trecură prin fața frumoasei fațade de la Row Club din spatele poligonului până la mașina lui Bond, care se afla vizavi de reproducerea în fier, știrbit de gloanțe, a vestitului tablou „Cerb fugind” al lui Landseer[22].

— Bună treabă, comentă ofițerul de la poligon. Nu am mai văzut niciodată așa o caroserie la un Continental. Este de comandă?

— Da. Mașinile sport au numai două locuri și un spațiu al naibii de mic pentru bagaje. Am dus-o la Mulliner s-o transforme într-o mașină cu două locuri, dar cu un portbagaj mare. Mi-e teamă că este o mașină egoistă. Ei bine, noapte bună. Și mulțumesc din nou. Fumul din țeava de eșapament a bubuit sănătos și roțile din spate au împroșcat cu puțin pietriș.

Ofițerul principal de la poligonul de trageri urmări cu privirea luminile rubinii care dispăreau pe bulevardul King spre șoseaua London. Se întoarse pe călcâie și plecă să-l găsească pe caporalul Menzies în căutare de informații, dar care urmau să se dovedească zadarnice. Caporalul rămase la fel de neclintit ca și cutia mare de mahon pe care dorea să o urce în Land Rover-ul kaki fără simboluri militare. Ofițerul de la poligon era maior. A încercat, fără succes, să avanseze în grad. Land Rover-ul demară în trombă pe urmele lui Bond. Maiorul mergea abătut spre birourile Asociației Naționale a Posesorilor de Armă, ca să încerce să găsească la bibliotecă ceea ce dorea să afle despre „Bond, J”.

James Bond nu avea întâlnire cu o fată. Avea treabă cu cursele aeriene spre Hanovra și Berlin ale Companiei britanice de transport aerian pentru Europa în timp ce mușca din milele spre aeroportul londonez, apăsând tare pe accelerația mașinii lui puternice, ca să aibă timp și de o băutură, trei băuturi înainte de decolare, mintea lui era numai parțial la drum. O altă parte a minții lui reexamina, pentru a nu știu câta oară, secvența care-l făcea acum să aibă nevoie de un avion. Dar era numai o nevoie de moment. De fapt, trebuia să se întâlnească, într-una din următoarele trei seri la Berlin, cu un bărbat. Trebuia să se întâlnească cu acest bărbat și să-l suprime.

•

[22] Cunoscut pictor de peisaje și scene de gen. (*n. trad.*).

Când, pe la două și jumătate în după-amiaza aceea, James Bond intră prin ușile duble și se așeză în fața omului întors în profil, aflat de cealaltă parte a biroului mare, intui pericolul. Nu l-a salutat nimeni. Capul lui M era cufundat în gulerul lui țeapăn, îndoit, avea o atitudine de reflecție sumbră a la Churchill și în colțul gurii lăsate în jos era și un pic de amărăciune. Își roti scaunul să-i vadă pe Bond, îl privi evaluator, de parcă, se gândi Bond, ar fi vrut să vadă dacă cravata este dreaptă și părul bine periat, și începu să vorbească repede, scurtându-și propozițiile de parcă ar fi dorit să scape cât mai repede de ceea ce avea de spus, dar și de Bond.

— Numărul 272. Este un om bun. Nu l-ai cunoscut. Din simplul motiv că a fost ascuns în Novaia Zemlia de la război. Acum încearcă să iasă la lumină – încărcat cu materiale. Nucleare și rachete. Și planul lor pentru o serie nouă de teste. Pentru 1961. Să încingă vestul. Are de-a face cu Berlinul. Nu prea văd de ce, dar Ministerul de Externe spune că, dacă este adevărat, e groasă. Face inutilă Conferința de la Geneva și toată pălăvrăgeala despre dezarmare pe care blocul comunist o susține. A ajuns până în Berlinul de Est. Dar practic tot KGB-ul este pe urmele sale – și bineînțeles și toată securitatea est-germană. Se ascunde undeva în oraș și ne-a transmis un mesaj, că va veni undeva între șase și șapte într-una din următoarele trei seri – mâine, poimâine sau răspoimâine. Ne-a menționat locul de întâlnire. Problema este că – și curba descendentă a gurii lui M indică mai multă amărăciune – agentul pe care l-a folosit este dublu. Secția WB[23] l-a scos din joc ieri. Din pură întâmplare. Cu ceva noroc, a spart unul dintre codurile KGB. Agentul va fi desigur scos din țară pentru a fi judecat. Dar nu are a face. KGB-ul știe că 272 va încerca să fugă. Știu și când. Știu și unde. Știu tot atât cât știm și noi, nu mai mult. Acum, codul pe care noi l-am spart fusese introdus în aparate numai de o zi. Dar am pus mâna pe toată corespondența din ziua aceea și asta a fost destul de bine. Își propun să-l lichideze la locul de întâlnire. La intersecția dintre Berlinul de Est și cel de Vest pe care o menționa în mesajul pe care ni l-a transmis. Se lucrează chiar la o operațiune – operațiunea „Extase”, cum au denumit-o. Misiunea i-au încredințat-o celui mai bun țintaș al lor. Tot ceea ce știm despre el este numele lui de cod, echivalentul lui

[23] West Berlin – Berlinul de Vest. (*n. trad.*).

„Trigger”[24] în limba rusă. Secția WB bănuiește că este aceeași persoană pe care au folosit-o anterior ca țintaș de elită. Probleme de lungă durată la frontieră. Va supraveghea această intersecție în fiecare noapte și misiunea lui este să pună mâna pe agentul 272. Desigur, ar prefera să aibă o misiune mai ușoară, cu puști automate și alte arme din dotare. Dar la Berlin este liniște în momentul de față și aparent și în lume, și așa trebuie să și rămână. Oricum, ridică M din umeri, au încredere în acest călău „Trigger” și așa va și fi.

— Unde intru eu în acțiune, domnule? James Bond intuise răspunsul, intuise de ce lui M îi displăcea întreaga poveste. Urma să fie o misiune murdară și pentru că Bond făcea parte din Secția 00, fusese el alesul. Încăpățânat, Bond dorea să-l forțeze pe M să scrie negru pe alb. Urmau să fie știri proaste, știri urâte și dorea să le afle de la vreunul din ofițerii secției sau chiar de la șeful rezidenței. Urma să fie crimă. În regulă. M ar trebui să spună dracului așa.

— Unde intri tu în acțiune, agent 007? M privi rece peste birou. Știi bine unde intri. Trebuie să suprimi țintașul de elită. Și trebuie s-o faci înainte ca el să ajungă la agentul 272. Asta-i tot. S-a înțeles? Ochii limpezi albaștri rămaseră reci ca gheața. Dar Bond știa că au rămas așa numai datorită unui efort de voință. Lui M nu-i plăcea să-și trimită oamenii să ucidă. Dar atunci când nu avea încotro, întotdeauna adopta această atitudine rece, urâcioasă de a ordona. Bond știa de ce. Ca să preia o parte din tensiune, o parte din vină de pe umerii ucigașului.

Acum Bond, care știa aceste lucruri, se hotărî să-i ușureze sarcina lui M și să fie mai rapid. Se sculă în picioare.

— Foarte bine, domnule. Cred că șeful rezidenței a primit toate informațiile. Mai bine mă duc să pun câteva în aplicare. Nu s-ar cuveni să ratez.

Se îndreptă spre ușă.

— Regret că trebuie să-ți încredințez așa ceva, spuse M calm. Nesuferită treabă. Dar trebuie făcută profesionist.

— Îmi voi da osteneala, domnule.

James Bond ieși și trase ușa după el. Nu-i plăcea misiunea, dar în mare prefera să o facă el decât să aibă responsabilitatea de a ordona altcuiva să o facă.

Șeful rezidenței fusese mai înțelegător.

[24] Trăgaci. (*n. trad.*).

— Regret că ai încasat așa ceva, James, spusese el. Dar Tanqueray era convins că nu are pe altcineva mai bun în Secție și nu este o misiune pe care poți să o dai unui soldat obișnuit. Sunt mulți ochitori de frunte la BAOR[25], dar o țintă vie necesită un alt fel de sânge rece. Oricum, am fost la Bisley și am stabilit o tragere pentru tine diseară la opt și cincisprezece, când se închide poligonul. Va fi cam aceeași vizibilitate pe care o vei avea la Berlin cam cu o oră mai devreme. Armurierul a pregătit arma – o adevărată minune – și o trimite aici prin unul din oamenii lui. O să te descurci. Ai rezervare la o cursă de la miezul nopții. Un zbor charter spre Berlin. Ia un taxi până la această adresă îi înmânână lui Bond o bucată de hârtie. Mergi până la etajul patru și adjunctul lui Tanqueray te va aștepta. Apoi mi-e teamă că va trebui să rămâi acolo în următoarele trei zile.

— Dar arma? Trebuie să o trec eu prin vama germană în sacul meu de golf sau cum facem?

Șeful rezidenței nu gustă gluma.

— Va trece în geanta diplomatică a Ministerului de Externe. Până mâine la prânz o s-o primești. Se întinse după un aparat de semnalizare. Ar fi bine să treci la treabă. O să-i comunic lui Tanqueray că totul este stabilit.

•

James Bond privi spre cadranul bleu-pal al ceasului din tabloul de bord. Zece și cincisprezece. Cu puțin noroc, până mâine pe vremea asta totul va fi terminat. La urma urmei, era vorba despre viața acestui om „Trigger” față de viața agentului 272. Nu era *chiar* crimă. Cu toate acestea, se cam apropia de ea. Claxonă răutăcios de trei ori o mașină berlină inofensivă, intră pe sensul giratoriu luând curba în scurt și derapând, forță roata cu asprime ca să corecteze direcția și îndreptă botul Bentley-ului spre licărirea îndepărtată care era aeroportul londonez.

•

Hidoasa clădire cu șase etaje de la colțul intersecției străzii Koch cu Wilhelm era singura care se mai afla în pustietatea unui spațiu gol bombardat. Bond își achită taxiul și abia reuși să își facă o impresie asupra buruienilor crescute până la piept și a molozului zidurilor care se întindeau într-o intersecție mare, părăsită, luminată de un ciorchine central de lămpi electrice cu

[25] *British Army of the Rhine* – forțe de ocupație în Germania după cel de-al doilea război mondial. (*n. trad.*).

lumină gălbuie, înainte să apese butonul pentru etajul patru, că se și auzi clicul ușii deschise. Ușa se închise în spatele lui și el înaintă pe podeaua de ciment nemochetată până la liftul demodat. Mirosul de varză, de fum de trabuc ieftin și de transpirație stătută îi aminti de alte blocuri din Germania și din Europa Centrală. Chiar și oftatul și scârțâitul stins al liftului care urca încet făceau parte din sutele de misiuni în care a fost trimis de M, ca un proiectil lansat spre o țintă îndepărtată unde era așteptat de vreo problemă, o problemă pe care să o rezolve. Cel puțin de această dată comitetul de recepție era de partea lui. De această dată, în capătul scărilor nu era nimic de care să se teamă.

Numărul doi al Secției WB din Serviciile Secrete era un bărbat slab, încordat, de vreo patruzeci de ani. Purta uniforma adecvată profesiei sale – costum din tweed subțire, bine croit, bine întreținut, cu model în formă de V de culoare verde-închis, o cămașă albă de mătase moale și o veche cravată de student – în cazul lui wykehamist[26]. Văzându-i cravata și în timp ce se salutau convențional în holul mic, mucegăit al apartamentului, sufletul lui Bond, deja deprimat, a mai coborât cu un grad. Cunoștea bine genul: coloana vertebrală a Serviciului Civil; supraîncărcat și neapreciat la Winchester, un bun secund la PPE[27] din Oxford, războiul, activități de personal pe care poate le-a desfășurat cu meticulozitate, poate un OBE[28]; Comisia Aliată de Control din Germania care-l recrutase la Divizia I și de atunci – pentru că era persoana ideală, având A1 în materie de Securitate, și pentru că spera să găsească viața, drama, dragostea și alte lucruri pe care nu le avusese niciodată – în Serviciul Secret. Era nevoie de un om echilibrat, atent, care să-l însoțească pe Bond în această misiune periculoasă. Paul Sender, fost căpitan în Garda galeză, era alegerea cea mai bună. Acceptase. Acum, ca un bun wykehamist, a tăinuit dezgustul său față de această misiune în spatele conversației atente, banale, în timp ce-i arăta lui Bond apartamentul și aranjamentele care se făcuseră pentru pregătirea călăului și, într-o măsură mai mică, pentru confortul lui.

---

[26] Student la Colegiul Winchester sau absolvent al lui. (*n. trad.*).

[27] *Philosophy, Politics and Economics* – licențiat în filosofie, științe politice și economie. (*n. trad.*).

[28] *Officer of British Empyre* – ofițer al Imperiului Britanic, titlu onorific pentru merite deosebite. (*n. trad.*).

Apartamentul era compus dintr-un dormitor mare matrimonial, o baie și o bucătărie în care se găseau conserve, lapte, unt, ouă, ceai, bacon, pâine și o sticlă cu Dimple Haig. Singurul lucru ciudat din dormitor era faptul că unul din paturile duble era lipit de draperiile care acopereau singura fereastră mare, și pe el, sub așternut, erau stivuite trei saltele.

— Ați vrea să vedeți câmpul de tragere? întrebă căpitanul Sender. Atunci vă pot explica cum gândește partea adversă.

— Ar fi bine, spuse el. Bond era obosit. Nu dorea neapărat să adoarmă cu imaginea teatrului de operațiuni în minte.

Căpitanul Sender stinse luminile. Gene de lumină apărură în jurul draperiilor de la lumina stradală din intersecție.

— Nu cumva să trageți draperiile, spuse căpitanul Sender. Deși este puțin probabil, ar putea să supravegheze intersecția, pentru acoperirea agentului 272. Dacă stați întins în pat și vă băgați capul sub draperii, o să vă descriu la ce să vă uitați. Priviți spre stânga.

Era o fereastră glisantă și partea de jos era deschisă. Prin forma lor, saltelele îți ofereau puțină vizibilitate și James Bond se trezi mai mult sau mai puțin în poziția de tragere în care se aflase pe poligonul Century, dar acum holbându-se la un teren bombardat, invadat de buruieni viguroase ce dădea spre râul scânteietor al străzii Zimmer – granița cu Berlinul de Est. Părea că este la o depărtare de cincizeci de metri. Glasul căpitanului Sender de undeva de deasupra lui și de după draperii începu să recite. Asta-i aminti lui Bond de o ședință de spiritism.

— În fața dumneavoastră este un teren bombardat. Destulă acoperire. Până la graniță sunt o sută și treizeci de metri. Apoi vine granița – strada – și apoi urmează o întindere mai mare de teren bombardat pe partea inamicului. De aceea a ales agentul 272 acest traseu. Este unul din puținele locuri din oraș unde se află un teren accidentat – buruieni viguroase, ziduri în ruină, pivnițe – de ambele părți ale graniței. Se va furișa prin molozul de pe cealaltă parte și se va grăbi să traverseze strada Zimmer în molozul de pe partea noastră. Problema este că va trebui să traverseze în fugă treizeci de metri de graniță luminată. Aceia va fi fâșia morții. E clar?

— Da, răspunse Bond. Răspunsese șoptit. Deja îl enerva mirosul dușmanului, nevoia de a avea mare grijă.

— În stânga acea clădire nouă, mare, cu zece etaje este Sediul Ministerelor, principalul centru al materiei cenușii din Berlinul de Est. Puteți vedea că luminile sunt încă aprinse la majoritatea ferestrelor. Cei mai mulți vor sta și peste noapte. Tipii aceștia muncesc mult – sunt ture permanente. Nu trebuie să vă faceți probleme în legătură cu ferestrele luminate. Acest ins, „Trigger”, va trage mai mult ca sigur de la o fereastră neluminată. Veți vedea un grup de patru în colțul de deasupra intersecției. Și aseară și astă-seară au rămas neluminate. Au poziția cea mai bună de tragere. De aici tirul variază de la trei sute de metri la trei sute zece metri. Am toate cifrele, dacă le doriți. Nu trebuie să vă faceți și alte probleme. Strada rămâne pustie toată noaptea – numai patrulele motorizate trec cam din jumătate în jumătate de oră – vehicule blindate ușoare escortate de doi motocicliști. Aseară, presupun că este ceva obișnuit, între șase și șapte când urmează să se întâmple ce trebuie să se întâmple, câțiva oameni au intrat și au ieșit pe ușa aceea laterală. Genul de funcționari publici. Înainte de aceasta nimic neobișnuit – fluxul uzual de oameni care intră și ies dintr-o clădire guvernamentală cu activitate intensă – cu excepția unei întregi orchestre de femei. Au făcut o gălăgie infernală într-o sală de spectacole în care au intrat. O parte din bloc aparține Ministerului Culturii. Altfel nimic – bineînțeles, niciunul dintre oamenii din KGB pe care noi îi cunoaștem, și niciun semn de pregătire a unei astfel de misiuni. Și nici nu ar putea fi. Sunt tipi grijulii, opoziția vreau să spun. În orice caz, urmărește cu mare atenție. Nu uita că este mai întuneric decât va fi mâine pe la șase. Dar îți poți face o idee generală.

Bond își făcu ideea generală care-l urmări mult timp după ce celălalt om adormi și începu să sforăie încet, scoțând un sunet regulat liniștit – un sforăit wykehamist, reflectă Bond iritat.

Da, își făcuse o idee – imaginea unei mișcări unduitoare printre ruinele mohorâte de pe cealaltă parte a fluviului de lumini, o pauză, apoi saltul sălbatic, în zigzag, în strălucirea deplină a luminii electrice, bubuitul armei și, fie o mulțime care se târa deznădăjduită în mijlocul străzii largi, fie zgomotul propriei alergări prin ierburile și molozul din sectorul vestic – o moarte bruscă sau salvarea. O adevărată provocare. Cât timp ar avea Bond la dispoziție să repereze țintașul de elită printr-una

dintre aceste ferestre neluminate? Și să-l ucidă? Cinci secunde? Zece?

Când zorile au brodat draperiile cu metal ca de arme, Bond capitulă în fața gândurilor care-l măcinau. Câștigaseră. Se duse încet la baie și studie șirurile de sticluțe cu medicamente pe care un Serviciu Secret grijuliu le procurase pentru a-și menține călăii în formă. Alese Tuinal, luă două din dozele rubiniu cu albastru bine încapsulate, cu un pahar cu apă, și se duse înapoi în pat. Apoi, parcă lovit de secure, adormi.

Se trezi la prânz. Apartamentul era gol. Bond a tras draperiile, ca să lase să intre lumina zilei – o zi prusacă mohorâtă –, și stând destul de departe de fereastră, privi spre monotonia Berlinului și ascultă zgomotele tramvaielor și scrâșnetul îndepărtat al metroului care lua curba cea mare ca să intre în stația de la grădina zoologică. Aruncă o privire rapidă, dar fără tragere de inimă, la ceea ce examinase seara trecută, observă că buruienile crescute printre molozul caselor bombardate semănau mult cu cele de la Londra – răscoage, răchițică, măcriș și ferigă – și intră apoi în bucătărie. Rezemat de o pâine era un bilet: „Prietenul meu (un eufemism al Serviciului Secret, care, în acest context, însemna șeful lui Sender) spune că poți ieși. Dar să te întorci până la ora 17.00. Aparatul tău (codificarea pentru pușca lui Bond) a sosit și ordonanța îl va aduce în această după-amiază. P. Sender”.

Bond aprinse aragazul, arse mesajul surâzând batjocoritor la adresa profesiei sale și apoi își pregăti o farfurie mare cu omletă și șuncă pe care le așeză pe pâine prăjită și le făcu să alunece cu o cafea neagră în care turnase o cantitate generoasă de whisky. Apoi făcu o baie, se bărbieri, se îmbrăcă cu haine cafeniu-închis de european anonim din clasa de mijloc, pe care le cumpărase în acest scop, își privi patul lăsat în dezordine, se hotărî să-l lase așa, coborî cu liftul și ieși din clădire.

James Bond considerase întotdeauna Berlinul un oraș mohorât, ostil, cu clădiri vopsite în culori reci, partea vestică afișând un luciu ieftin, fragil, de fațadă, care semăna cu cromul cochet de pe mașinile americane. Merse până la Kurfürstendamm, luă loc în cafeneaua Marquardt, bău un expreso și urmări abătut cu privirea cozile răbdătoare de pietoni care așteptau culoarea verde a semaforului să poată traversa, în timp ce mașinile, în fluxul lor strălucitor, treceau într-un cadril

periculos prin intersecția aglomerată. Afară era rece și vântul tăios dinspre stepele rusești biciuia fustele fetelor și mantalele de ploaie ale bărbaților nerăbdători, care se grăbeau ținând strâns sub braț inevitabilele serviete. Radiatoarele cu infraroșu din cafenea aveau o strălucire roșie puternică, aruncând o lumină falsă pe chipurile intrușilor din cafenea care-și consumau tradiționalele „o ceașcă cu cafea și zece pahare cu apă” citind ziarele gratuite și periodicele de pe etajerele de lemn sau aplecându-se cu toată seriozitatea peste documentele de serviciu. Gândindu-se la seara ce avea să vină, Bond dezbătu cu sine însuși cum să-și petreacă după-amiaza. În cele din urmă se gândi să aleagă între acea casă respectabilă cu ziduri maronii de pe strada Clausewitz, cunoscută de toți portarii și taximetriștii, sau o excursie la Wannsee și o plimbare obositoare prin Grunewald. Valoarea triumfă. Bond își achită cafeaua, ieși în frig și luă un taxi până la stația de la grădina zoologică.

Copacii tineri, încântători, din jurul lacului lung fuseseră deja atinși de vântul toamnei și ocazional puteai zări auriu prin verdele copacilor. Bond se plimbă mult, timp de vreo două ore, de-a lungul potecilor acoperite de frunze, apoi alese un restaurant cu o verandă de sticlă deasupra lacului și savură cu mare plăcere o masă ușoară de după-amiază compusă dintr-o porție dublă de heringi înăbușiți în smântână și cu inele de ceapă și două „Molle mit Korn”, echivalentul berlinez al unui „fabricant de boilere și asistentul lui” – șnapsuri duble, spălate cu o halbă de Löwenbrau. Apoi, simțindu-se mai încurajat, luă metroul înapoi spre oraș.

În fața blocului, un tânăr greu de descris meșterea la motorul Opel-ului Kapitan de culoare neagră. Nu și-a scos capul de sub capotă când Bond a trecut chiar pe lângă el, s-a îndreptat spre ușă și a sunat.

Căpitanul Sender îl liniști. Era „un prieten” – caporal la secția transporturi din Secția WB. Reparase o defecțiune serioasă la motorul Opel-ului. În fiecare seară de la șase la șapte, era gata să producă o serie de rateuri multiple când un semnal de la aparatul de emisie recepție folosit de Sender îl avertiza să facă așa ceva. Aceasta ar fi un fel de acoperire pentru zgomotul rafalelor lui Bond. Altfel vecinii ar putea alerta poliția și va trebui să se dea o mulțime de explicații în neorânduială. Ascunzișul lor se afla în sectorul american și, deși „prietenii” lor americani

dăduseră Secției WB undă verde pentru această operațiune, erau desigur îngrijorați deoarece își doreau o misiune curată și fără repercusiuni.

Bond era la fel de impresionat de păcăleala cu mașina cum era de pregătirile minuțioase care se făcuseră pentru el în camera de zi. Aici, sub capul patului său înalt, care oferea o poziție perfectă de tragere, un paravan de lemn și metal fusese ridicat în dreptul pervazului ferestrei mari și pe el se afla Winchester-ul, cu vârful țevii împingând draperiile. Lemnul și toate părțile metalice ale puștii, ca și luneta, fuseseră vopsite în negru și, întinse pe pat ca niște haine sinistre de seară, se aflau o cagulă de catifea neagră prinsă de o cămașă lungă până în talie din același material. Cagula avea fante late pentru ochi și gură. Îi amintea lui Bond de vechile fotografii ale inchiziției spaniole sau de călăii anonimi de pe platforma ghilotinei din timpul Revoluției Franceze. O cagulă asemănătoare se afla și pe patul căpitanului Sender, iar pe pervazul ferestrei, în partea lui, se afla un binoclu marinăresc de noapte și microfonul aparatului de emisie-recepție.

Cu chipul îngrijorat și tensionat nervos, căpitanul Sender spuse că nu se primiseră vești la Secție, nu se modificaseră deloc condițiile pe care le știau. Dorea Bond ceva de mâncare? Sau o ceașcă cu ceai? Poate un calmant – erau mai multe feluri în baie?

Bond căpătă o expresie veselă, relaxată și mulțumi, dar nu dorea nimic și bine dispus prezentă pe scurt tot ceea ce făcuse în ziua aceea, în timp ce o arteră din apropierea plexului lui solar începu să pulseze încet, pe măsură ce-i creștea tensiunea ca un arc de ceas care se comprimă. În cele din urmă, scurta sa prezentare se epuiză și se întinse pe pat cu un roman german palpitant pe care-l cumpărase în rătăcirile sale, în timp ce căpitanul Sender se mișca iritat prin casă, uitându-se prea des la ceas și sudând țigările Kent cu filtru (era un om grijuliu) pe care le fuma printr-un port-țigaret Dunhill.

Preferința lui James Bond pentru lectură, dictată de o spectaculoasă copertă cu o fată pe jumătate goală, legată cu curele de un pat, se dovedi a fi o alegere fericită pentru ocazia respectivă. Se numea *Verderbt, Verdammt, Verraten*[29]*.* Prefixul „*ver*-” însemna că fata nu numai că fusese ruinată, blestemată

[29] Corupt, blestemat, trădat.

și trădată, dar și că suferise aceste nenorociri din plin. James Bond se abandonă temporar în nenorocirile eroinei, Grafin Liselotte Mutzembacher, și fu iritat când îl auzi pe căpitanul Sender spunând că este cinci și jumătate și că este momentul să-și preia pozițiile.

Bond își scoase haina și cravata, își băgă în gură două lamele de gumă de mestecat și-și trase cagula. Căpitanul Sender stinse luminile și Bond se întinse pe pat, își fixă ochiul la cătarea lunetei și ridică ușor partea de jos a draperiei punându-și-o pe spate și peste umeri.

Se apropia amurgul, dar altfel scena, care peste un an avea să devină renumită ca „Punctul de control Charlie”, era ca o fotografie bine întipărită în minte – terenul viran din fața lui, fluviul luminos al drumului de graniță, terenul viran de mai departe și, în stânga, hidosul bloc pătrat al Casei Ministerelor cu ferestrele-i luminate și neluminate.

Bond scană încet clădirea, mișcând luneta, cu pușca cu ajutorul șuruburilor de reglare de pe baza de lemn. Totul era ca înainte, cu excepția faptului că acum câțiva angajați ieșeau și intrau în minister prin intrarea de pe strada Wilhelm. Bond se uită la cele patru ferestre întunecate – și în seara asta sunt stinse luminile – de unde căzuse de acord cu Sender că va trage inamicul. Draperiile erau trase și fereastra glisantă era mult ridicată în partea de jos. Luneta lui Bond nu putea pătrunde până în camere, dar nu era nicio mișcare în spatele celor patru guri lunguiețe, deschise, negre.

Acum circulația se întețise jos, pe stradă. Orchestra de femei tropăia pe trotuar îndreptându-se spre intrare – douăzeci de fete vesele, guralive care-și cărau instrumentele – carcase de viori și instrumente de suflat, genți cu partiturile lor și patru dintre ele cu tobe – într-un șir mic, vesel și fericit. Bond se gândi că unii oameni păreau încă să găsească distracțiile vieții în sectorul sovietic[30], când binoclul său se opri pe fata care căra violoncelul. Fălcile lui Bond care molfăiau guma au rămas nemișcate și apoi, după o reflectare, își continuară masticatul, în timp ce el răsuci șurubelnița, ca să coboare luneta și să mențină imaginea fetei în centru.

Fata era mai înaltă decât celelalte și părul ei blond, lung și drept, care-i cădea pe umeri, strălucea precum aurul topit în

[30] Zonă a Berlinului care a devenit în 1945 Berlinul de Est.

lumina lămpilor electrice din intersecție. Se grăbea într-un mod încântător, emoționat, cărând carcasa violoncelului de parcă nu ar fi fost mai greu decât o vioară. Totul zbura – poalele hainei ei, picioarele ei, părul. Avea o vioiciune în mișcare și în viață și, se pare, cu veselie și fericire când vorbea cu cele două fete care o flancau și râdeau de ceea ce aceasta spunea. Când s-a întors cu fața, când a intrat în mijlocul trupei ei, luminile străzii au surprins pentru o clipă, un profil frumos, palid. Apoi a dispărut, și lui Bond i se păru că o dată cu dispariția ei s-a înfipt un pumnal de amărăciune în inima lui. Ce ciudat! Extrem de ciudat! Nu i se mai întâmplase din tinerețe. Și acum, această fetișcană, văzută doar vag și din depărtare, îl făcuse să simtă suferința chinurilor ascuțite ale dorinței, acest fior al magnetismului animalic! Cu un aer ursuz, Bond își aruncă privirea spre cadranul luminos al ceasului său. Cinci cincizeci. Mai trebuiau să treacă numai zece minute. La intrare nu ajunsese niciun transport. Nici urmă de berline Zik, negre, anonime, la care se aștepta oarecum. Încercă cât putu de mult să nu se mai gândească la fată și-și struni mintea. Adună-te, ce dracu! Revino la misiune!

De undeva din interiorul ministerului se auziră sunetele familiare ale unei orchestre care-și acorda instrumentele – corzile își acordau instrumentele după notele pianului –, apoi o pauză și apoi tunetul colectiv al unei melodii când toată orchestra s-a avântat profesionist, cum putea judeca Bond după măsurile de început, cu care chiar și el era vag familiarizat.

— Dansurile Polovtsian din *Prințul Igor,* spuse căpitanul Sender succint. Totuși se apropie ora șase… Apoi, agitat: Hei! Jos în dreapta celor patru ferestre! Fii atent!

Bond și-a lăsat în jos luneta cu minuțiozitate. Da, era mișcare în peștera întunecată. Acum, din interior, un obiect mic, negru alunecase spre exterior. S-a mișcat ferm, cu minuțiozitate, răsucindu-se în jos și în lateral, ca să poată cuprinde întinderea străzii Zimmer între cele două terenuri virane cu moloz. Apoi călăul nevăzut din camera din spate păru satisfăcut și arma rămase nemișcată, fixată evident pe un afet ca acela pe care Bond îl avea sub pușca lui.

— Ce este? Ce fel de armă? Vocea căpitanului Sender era mai gâtuită decât ar fi trebuit. „Nu te grăbi, la naiba!” se gândi Bond. „Se presupune că eu sunt acela cu nervii tari.”

Și-a încordat ochii, cuprinzând cu privirea instalația ieftină pentru eliminarea flamei montată pe țeavă, luneta telescopică și magazia de cartușe butucănoasă. Da, asta trebuie să fie. Mai mult ca sigur – și cele mai bune pe care le aveau.

— Kalașnikov, spuse el concis. Pușcă mitralieră. Funcționează cu gaz. Treizeci de focuri de 7,62 milimetri. Arma preferată a KGB-ului. La urma urmei au o misiune de suprimare. O bătaie maximă perfectă. Trebuie să-l lichidăm foarte repede sau agentul 272 nu va fi numai mort, ci va fi făcut chisăliță. Fii atent la orice mișcare care poate apărea la ruine. Eu nu trebuie să mă despart de fereastra aceea și de pușcă. Va trebui să se arate în bătaia puștii. Alți inși probabil că stau la pândă în spatele lui – poate că de la toate cele patru ferestre. Cam la ceea ce ne așteptam, dar nu mă gândeam că vor folosi o armă care să facă toată gălăgia pe care o va face aceasta. Ar fi trebuit să știm că o vor face. Este greu să lichidezi un fugar cu un singur foc la lumina asta.

Bond își petrecu minuțios timpul cu șuruburile pentru câmpul de tragere orizontală și îl înălță de la buricele degetelor sale, focalizând cu precizie luneta chiar în spate, unde patul armei dușmanului ieșea din întuneric. Țintește pieptul – nu ochi capul.

Cu cagula trasă, fața lui Bond începu să transpire și orbitele ochilor îi tremurau pe cauciucul fantei pentru ochi. Nu conta. Numai și numai mâinile lui, degetul de pe trăgaci trebuie să rămână complet uscate. Pe măsură ce minutele se scurgeau, clipea des ca să-și odihnească ochii, își mișca mădularele ca să le mențină în formă și asculta muzică pentru a-și relaxa creierașul.

Minutele îi îngreunau picioarele, făcându-le ca de plumb. Oare ce vârstă are ea? Douăzeci și ceva – să zicem, douăzeci și trei. Cu acea siguranță și lipsă de griji, insinuarea autorității în strădania ei ușoară, dar îndelungată, s-ar trage poate dintr-un neam păstrător al caracterului băștinaș – probabil dintr-una din vechile familii prusace sau din rămășițe similare din Polonia sau chiar din Rusia. De ce dracu a trebuit să aleagă violoncelul? Era ceva aproape indecent în ideea acelui instrument umflat, dizgrațios între coapsele ei depărtate. Desigur, Suggia reușise să pară elegantă și tot așa și acea fată Amaryllis nu mai știu cum. Dar ar trebui să se inventeze pentru femei un mod de a

cânta la instrumentul acela blestemat așa cum s-a inventat șaua de damă.

Lângă el, căpitanul Sender spuse:

— E șapte. Nimic nu se mișcă pe partea cealaltă. Este puțină mișcare pe partea noastră, lângă o pivniță nu departe de graniță, trebuie să fie comitetul nostru de recepție – doi bărbați pe cinste de la Secție. Mai bine stai așa până ce ei închid. Spune-mi și mie când retrag arma.

— Foarte bine.

Era șapte și jumătate când mitraliera automată a KGB-ului a fost retrasă ușor înspre interiorul neluminat. Geamurile de jos de la cele patru ferestre s-au închis unul câte unul. Jocul nemilos se terminase în seara aceea. Agentul 272 era încă ținut în ascunzătoare. Încă două nopți!

Bond a dat încet la o parte draperia de pe umărul lui și de pe țeava Winchester-ului. S-a sculat, și-a smuls cagula, a intrat în baie, s-a dezbrăcat și apoi a făcut un duș. Apoi bău două pahare mari cu whisky cu gheață în succesiuni rapide: în timp ce aștepta, simți înțepături în urechi, de la sunetul acum amortizat al orchestrei care se oprea din cântat. Când, la ora opt, chiar s-a oprit (cu un comentariu de expert venit din partea lui Sender: „*Prințul Igor* de Borodin, dansul coral numărul 17 cred”), îi spuse lui Sender, care își termina raportul pentru șeful secției, într-un limbaj denaturat:

— Tocmai mă pregăteam să mai arunc o privire. M-am tot gândit la blonda aceea înaltă cu „violoncelul” ei.

— N-am observat-o, spuse Sender, lipsit de interes.

A intrat în bucătărie. Ceai, ghici Bond. Sau poate Horlicks. Bond își puse din nou cagula, își reluă poziția de tragere și aplecă luneta spre intrarea din Minister. Da, iată-i că ieșeau, dar de data asta nu prea veseli și zâmbitori. Obosiți, probabil. Și iat-o și pe ea, mai puțin vioaie, dar păstrând încă acel mers neglijent, dar frumos. Bond îi privi părul blond, în vânt, și mantaua brun-roșcată de ploaie până ce dispăru în amurgul indigo de pe strada Wilhelm. Unde locuia? În vreo cameră sărăcăcioasă, mică, de la periferie? Sau într-unul din apartamentele strict secrete hidoase, cu toalete cu faianță de pe aleea Stalin?

Bond se retrase. Undeva, nu departe, locuia fata aceea. Era oare căsătorită? Avea vreun iubit? La naiba cu toate astea! Nu era pentru el.

•

Pânda de a doua zi și a doua seară a decurs la fel, cu unele mici variații față de prima. James Bond avu încă două mici randez-vous-uri, prin lunetă, cu fata și restul însemnă doar să-și omoare timpul și o creștere a tensiunii care, până când sosi timpul celei de a treia zi și ultima, părea o ceață în mica încăpere.

Bond își aglomeră până la refuz cea de a treia zi cu un program aproape de nebun, de muzee, galerii de artă, grădina zoologică și un film, percepând cu greu ceea ce privea, ochiul minții lui era împărțit între fată și acele patru pătrate neluminate și țeava neagră și necunoscutul din spatele ei – omul care mai mult ca sigur că va ucide diseară.

Întors în apartament fix la cinci, Bond aproape că s-a certat cu căpitanul Sender, deoarece își turnase un pahar țeapăn cu whisky înainte să-și pună hidoasa cagulă, ceea ce făcea ca sudoarea-i să aibă un miros greu acum. Căpitanul Sender încercase să-l prevină și, când văzu că nu reușește, amenință că-l sună pe șeful stației și că-i va raporta că Bond a încălcat regulile.

— Uite ce-i, amice, spuse Bond dezgustat, eu trebuie să comit o crimă diseară, nu dumneata. Înțelegi? Eu! Așa că fii bun și taci, vrei? Poți să-i spui lui Tanqueray orice poftești, dar când se termină totul. Crezi că-mi place misiunea asta? Că-mi place să am un număr cu două zerouri și așa mai departe? Chiar aș fi fericit dacă m-ai concedia de la Secția 00. Atunci m-aș putea așeza și aș putea rezolva în tihnă o serie întreagă de lucrări ca un membru obișnuit al colegiului de redacție. Așa-i? Bond își termină whisky-ul, întinse mâna după romanul său, care ajunsese acum la un final înfricoșător, și se aruncă pe pat.

Căpitanul Sender, păstrând o liniște glacială, se duse în bucătărie să-și pregătească – puteai să-ți dai seama după sunete – inevitabila ceașcă cu ceai.

Bond simți în stomac că whisky-ul începea să-i înmoaie nervii încordați. Acum să te văd, Liselotte, cum dracu’ vei ieși din această situație dificilă?

Era șase și cinci exact când Sender, la postul lui, începu să vorbească emoționat.

— Bond, se mișcă ceva acolo în spate. Acum s-a oprit – stai, ba nu, se mișcă din nou, dar mai pe jos. Este un zid dărâmat acolo. Opoziția nu-l va putea vedea. Dar în fața lui sunt buruienile viguroase, întinse pe o distanță apreciabilă. Cristoase! Iese din buruieni. Se mișcă și ei. Sper ca ei să creadă că este numai vântul. Acum a trecut și este la pământ.

— Vreo reacție?

— Nu, spuse Bond, tensionat. Nu te opri și povestește-mi mai departe. Cât de departe de graniță?

— Mai are aproape cincizeci de metri de parcurs. Emoția îi aspri vocea căpitanului Sender. Dărăpănături, dar este și o porțiune deschisă. Apoi o bucată mare de zid chiar lângă trotuar. Va trebui să-l sară. Și atunci îl vor repera sigur. Ei! Ei! A parcurs zece metri, și încă zece. Se vede foarte bine. Și-a înnegrit fața și mâinile. Pregătește-te. Din clipă în clipă va face ultimul salt.

James Bond simți sudoarea cum i se prelingea pe față și pe gât. Profită de ocazie și se șterse cu mâinile pe lateral ca apoi să apuce din nou pușca cu ele, băgă degetul în carterul de protecție, chiar de-a lungul trăgaciului curbat.

— Se mișcă ceva în cameră, în spatele mitralierei. Probabil că l-au zărit. Fă Opelul ăla să meargă.

Bond auzi în microfon mesajul codificat, auzi Opelul din stradă pornind, își simți pulsul accelerându-i când motorul prinse viață și o serie de bubuituri care-ți spărgeau timpanele venind de la țeava de eșapament.

Mișcarea din peștera întunecată era acum bine definită. O armă neagră cu o mănușă neagră ieșiseră în afară și sub țintă.

— Acum! strigă căpitanul Sender. Acum! Se îndreaptă spre zid. Este sus pe zid, acum. Este pe punctul să sară.

Și atunci, în lunetă, James Bond văzu capul „Trigger-ului” – puritatea profilului, clopotul auriu al părului – toate se aflau în spatele țevii mitralierei Kalașnikov. Era moartă, o rață nemișcată. Degetul lui Bond coborî în jos spre șuruburi, le strânse și, când flama gălbuie pâlpâi la vârful mitralierei automate, apăsă pe trăgaci.

Glonțul, mortal la trei sute zece metri, trebuie să fi lovit acolo unde se termina butucul butoiului, trebuie să o fi lovit în brațul

drept, dar efectul trebuia să fie destabilizarea mitralierei, izbirea ei de tocul ferestrei și azvârlirea pe fereastră. Se răsuci de mai multe ori în cădere și se prăbuși în mijlocul străzii.

— El e, sus, strigă căpitanul Sender. E sus. A reușit! Doamne Dumnezeule, a reușit!

— Stai jos! spuse Bond pe neașteptate, și se aruncă el însuși în lateral de pe pat când ochiul mare al unui proiector de la una din ferestrele întunecate lumină puternic, abătându-se de la stradă și îndreptându-se spre blocul și spre camera lor. Apoi pușca bubui și gloanțele intrară sinistru pe fereastră, sfâșiind draperiile, distrugând lemnăria, bufnind în pereți. Dincolo de zgomotul și zigzagul gloanțelor, Bond auzi cursa Opel-ului în josul străzii și, dincolo și de aceasta, șoaptele fragmentate ale orchestrei. Combinația celor două zgomote de fundal l-au luminat. Dar bineînțeles! Orchestra probabil că făcuse un zgomot infernal în toată clădirea ministerelor, și fusese folosită, așa cum fusese folosit zgomotul Opel-ului de partea noastră, să acopere zgomotul tirului ascuțit, de partea lor de către „Trigger”. Își plimbase arma încoace și-n colo în fiecare zi, în carcasa violoncelului? Era toată orchestra alcătuită numai din femei KGB-iste? Conțineau celelalte carcase de instrumente numai echipamente – toba mare, poate reflectorul, și instrumentele reale erau, la dispoziție în sala de concerte? Prea complicat? Prea fantastic? Poate. Dar nu putea fi nicio îndoială în legătură cu fata. Prin lunetă, Bond putuse să vadă chiar un ochi mare, cu gene bogate, care țintea. O rănise oare? Mai mult ca sigur că o rănise în brațul drept. Nu va avea ocazia să o vadă, să vadă cum se simte, dacă a plecat o dată cu orchestra. Și acum nu o s-o mai vadă niciodată. Fereastra lor va fi capcana morții. Și ca să sublinieze acest lucru, un glonte deviat se izbi de mecanismul Winchester-ului, deja se întorsese și se deterioră, și plumb fierbinte sări pe mâna lui Bond, arzându-i pielea. La înjurătura autoritară a lui Bond, tirul se opri brusc și în încăpere se făcu liniște.

Căpitanul Sender își făcu apariția de sub pat, scuturându-și părul de cioburile de sticlă. Se târâră pe podea prin ușa făcută arșice și intrară în bucătărie. Aici, pentru că aceasta nu dădea spre stradă, erai în siguranță dacă aprindeai lumina

— Vreo pagubă? întrebă Bond.

— Nu. Ești bine? Ochii stinși al căpitanului Sender aveau strălucirea febrei care apare în luptă. De asemenea, observă Bond, aveau și o licărire ascuțită acuzatoare.

— Da. Dă-mi doar un leucoplast pentru mână. M-a atins un fragment de la unul din gloanțe. Bond se duse la baie. Când ieși, căpitanul Sender stătea jos lângă aparatul de emisie-recepție pe care-l adusese din camera de zi. Vorbea. Spuse la microfon:

— Asta-i tot pentru moment. Agentul 272 este bine. Grăbiți-vă cu mașina blindată dacă vreți. Am fi bucuroși dacă am putea pleca de aici, și agentul 007 va trebui să redacteze versiunea lui despre ceea ce s-a petrecut. Okay? Atunci GATA și AM IEȘIT.

Căpitanul Sender se întoarse spre Bond. Parțial acuzând, parțial jenat, spuse:

— Mi-e teamă că șeful Secției vrea să vadă în scris motivele pentru care nu ai ucis individul. A trebuit să-i spun că am văzut cum a doua oară ți-ai schimbat ținta. I-ai dat timp „Trigger-ului” să mai tragă. Al dracului de norocos agentul 272, tocmai începuse sprintul. Din zidul din spatele lui zburau bolovani. Ce s-a întâmplat?

James Bond știa că poate minți, știa că poate inventa o duzină de motive. În schimb, trase o dușcă bună din whiskyul tare pe care și-l turnase, lăsă paharul jos și-l privi pe căpitanul Sender drept în ochi.

— „Trigger” era femeie.

— Și ce dacă? Sunt o mulțime de agenți femei în KGB – și artileriste. Nu sunt câtuși de puțin surprins. Echipa de rusoaice obține întotdeauna rezultate bune la campionatele mondiale. Au obținut locul întâi, al doilea și al treilea la ultima întrecere de la Moscova din șapte țări participante. Chiar îmi amintesc două nume – Donskaya și Lomova, tiruri grozave. Poate că era chiar una dintre ele. Cum arăta? Evidențele vor putea, poate, să o deconspire.

— Era blondă. Era fata din orchestră care căra violoncelul. Probabil că-și ducea arma în carcasa violoncelului. Orchestra avea menirea să acopere tirul.

— Oh, spuse încet căpitanul Sender. Înțeleg. Fata de care-ți plăcea.

— Corect.

— Îmi pare rău, dar va trebui să menționez și asta în raport. Aveai ordine clare să extermini „Trăgaciul”.

Se auzi sunetul unei mașini care se apropia. Trăsese undeva mai jos. Soneria sună de două ori. Sender spuse:

— Să plecăm. Au trimis o mașină blindată să ne scoată de aici. Făcu o pauză. Privirea lui biciui peste umărul lui Bond, evitând privirea acestuia. Îmi pare rău de raport. Sunt obligat să-mi fac datoria, știi doar. Ar fi trebuit să elimini trăgătorul de elită indiferent cine ar fi fost.

Bond se ridică. Brusc nu-și dorea să părăsească locul din care, timp de trei zile, avusese această poveste unilaterală de dragoste, de mare înrâurire, cu o necunoscută – un agent inamic necunoscut care avea cam aceeași misiune ca și a lui. Biata ticăloasă! Acum va avea probleme mult mai mari decât el. Probabil că va fi judecată de curtea marțială pentru că misiunea ei fusese compromisă. Probabil că va fi dată afară din KGB. Dădu din umeri. Cel puțin se opriseră înainte de a o ucide – cum făcuse el însuși.

James Bond zise dezgustat:

— Okay. Cu puțin noroc mă vor retrograda, îmi vor lua numărul cu două zerouri. Dar spune-i șefului Secției să nu-și facă probleme. Fata aceea nu va mai fi trăgător de elită. Probabil că și-a pierdut brațul stâng. Cu siguranță că i-am atins nervul prin ceea ce am făcut. Am speriat-o de i-au mers fulgii. În cartea mea, asta era suficient. Să mergem!

• 007 la New York

Povestirea care urmează a fost publicată prima oară în SUA în octombrie 1963 în revista *New York Herald Tribune,* cu titlul „Agentul 007 la New York”. Titlul original dat de Ian Fleming a fost „Reflecții dintr-un Cadillac Carey” și exemplarul original dactilografiat este datat cu scrisul de mână a lui Ian Fleming „20 august 1963”. În 1964 a fost inclus în capitolul despre New York din ediția americană *Thrilling Cities,* care, după cum spune Ian, conține „treisprezece eseuri despre câteva metropole palpitante din lume scrise pentru *Sunday Times* în 1959 și 1960”. Până pe 7 noiembrie 1999, când a fost reprodusă în „007 Collectors Issue” din *Sunday Times Magazine,* lucrarea nu mai fusese niciodată publicată în Marea Britanie. Pentru prima dată apare aici, într-o carte.

Eseul original al lui Ian despre New York începe astfel: „Cel mai puțin m-am distrat la New York” și este clar că a fost foarte mult influențat de un număr special al revistei săptămânale *Nation* din 31 octombrie 1959, și intitulat *Rușinea New York*-ului*,* pentru care Ian a dedicat două pagini, din șase, publicate în ediția originală Cape British a cărții. Este clar că editorii americani au anticipat reacția ostilă a multor americani (nu numai newyorkezi) față de versiunea originală și l-au rugat pe Ian să le ofere o consolare. Răspunsul lui a fost să publicăm și „007 la New York” și următorul paragraf introductiv numai pentru ediția din SUA a cărții.

•

Ca un *post scriptum,* aș putea afirma că sunt pe deplin conștient că aceste sentimente sinistre pe care le-am exprimat față de New York i-ar putea șoca sau deprima pe unii din cititorii mei. De fapt, aș fi dezamăgit dacă nu ar fi așa. Din respect față de acești cititori, vă prezint aici părerile altui vizitator al orașului, un prieten de-al meu care poartă numele searbăd de James Bond, al cărui gust și reacții nu-mi aparțin întotdeauna și a cărui aventură minoră, recentă, la New York (are o profesie cam ciudată) poate părea mai optimistă cititorilor.

Peter Janson-Smith

Londra, aprilie 2001

•

Era în jur de zece într-o dimineață senină, aurie de la sfârșitul lui septembrie și cursa BO AC-Monarch de la Londra sosise în același timp cu alte patru curse internaționale. James Bond, cu stomacul sensibilizat de la versiunea BO AC a „unui mic dejun englezesc de țară”, s-a așezat nepăsător la o coadă lungă la care stătea și o mulțime de copii gălăgioși și la timpul cuvenit spuse că petrecuse ultimele zece nopți la Londra. Apoi la Imigrări – cincisprezece minute ca să-și prezinte pașaportul în care se spunea că este „David Barlow, negustor” și că are ochi și păr și că înălțimea lui este de șase picioare; apoi la iadul de la Vama pierderii inutile a timpului, care fusese proiectată cu mare atenție, după părerea lui Bond, ca să-i îmbolnăvească pe turiștii sosiți în Statele Unite de tromboze coronariene. Toată lumea, fiecare cărându-și stupidele cărucioare, arăta, după un zbor de noapte, jalnic și lipsită de demnitate. Așteptându-și valiza să apară pe după geamul unei nișe de descărcare și care apoi să i se restituie cu grație ca să se poată lupta pentru ea și să se indispună la vamă, unde toate erau supraîncărcate, în timp ce fiecare băgăjel sau legăturică (de ce nu o verificare prin sondaj?) era deschisă și străpunsă și apoi închisă cu greu de către posesorul epuizat, adesea dând palme copiilor gălăgioși. Bond privi spre balconul cu pereți de sticlă care înconjura marele hol. Un bărbat îmbrăcat cu un trenci și purtând o pălărie moale, de vârstă medie, indescriptibil, inspecta iadul ordonat printr-un binoclu de operă, pliabil. Oricine l-ar fi examinat pe el sau, desigur, oricine ar fi folosit un binoclu ar fi făcut obiectul suspiciunii pentru James Bond, dar acum mintea lui conspirativă înregistra pur și simplu faptul că aceasta ar fi o bună verigă în mașinăria eficientă a jefuirii vreunui hotel. Bărbatul cu ochelari ar observa bogătașa care-și declară bijuteriile, s-ar furișa la parter când ea ar părăsi vama, ar urmări-o prin New York, ar sta lângă ea la recepție, ar auzi numărul de la camera ei comunicat pajului și nu-i mai rămânea decât să opereze. Bond dădu din umeri. Cel puțin se părea că omul nu era interesat de el. Omul politicos cu ecuson i-a restituit singura lui valiză. Apoi, asudând din cauza încălzirii centrale inutile, o scoase afară prin ușile automate din sticlă în aerul proaspăt, binecuvântat, de toamnă. Cadillac-ul de la firma Carey, după cum i se spusese printr-un

mesaj, îl aștepta deja. James Bond folosea întotdeauna firma aceasta. Aveau mașini bune și șoferi excelenți, o disciplină de fier și discreție totală, și nu miroseau a fum stătut de trabuc. Bond se întreba chiar dacă societatea comandantului Carey, presupunând că ar fi pus semnul egalității între James Bond și David Barlow, și-ar fi trădat standardele și ar fi informat CIA. Ei, fără îndoială că Statele Unite trebuiau să fie pe primul loc, și, oricum, știa oare comandantul Carey cine este James Bond? Cei de la Imigrări știau cu siguranță. Bond știa că în măreața biblie neagră cu pagini galbene compact tipărite pe care ofițerul o consultase când luă pașaportul lui Bond, erau trecute trei nume de Bond și că unul din ei era „James, britanic, pașaport 391354. Ofițer șef de informații”. Cât de strânsă era colaborarea lui Carey cu acești oameni? Poate numai în cazul unor misiuni ale poliției. Oricum, James Bond credea cu convingere că poate să petreacă douăzeci și patru de ore la New York, să ia legătura cu cine trebuia și să plece din nou fără să fie obligat să dea explicații jenante domnilor Hoover sau McCone. Pentru că aceasta era o misiune jenantă, plictisitoare pe care M i-o dăduse lui Bond s-o îndeplinească în anonimat la New York. Trebuia să avertizeze o fată drăguță, care lucrase cândva în cadrul Serviciilor Secrete, o englezoaică care-și câștiga acum existența la New York, că locuise împreună cu un agent sovietic KGB de pe lângă Națiunile Unite și că M știa că FBI și CIA se apropiau foarte mult de aflarea identității ei. Se împroșcau cu noroi două organizații prietenoase, desigur, și ar fi foarte jenant dacă Bond ar fi descoperit, dar fata fusese un ofițer de prim rang și, când putea, M avea mare grijă de personalul lui. Așa că Bond fusese instruit să stabilească o întâlnire și el făcuse toate aranjamentele pentru ora trei în după-amiaza aceea. În fața (locul de întâlnire i se păruse potrivit lui Bond) pavilionului reptilelor de la grădina zoologică din Central Park.

Bond apăsă pe butonul care cobora geamul de sticlă despărțitor și se aplecă înainte:

— La Astor, vă rog.

— Da, domnule.

Mașina mare, neagră își croi drum prin labirintul de curbe și în afara enclavei aeroportului pe Van Wyck Expressway, acum fărâmițat maiestuos și reconstruit pentru Târgul Mondial din 1964-1965.

James Bond se lăsă pe spate și-și aprinse una din ultimele țigări speciale Moreland. Până la prânz va fuma țigări Chesterfield king-size. Astor, era la fel de bun ca și celelalte hoteluri și lui Bond îi plăcea jungla din Times Square – prăvăliile cu suveniruri hidoase, negustorii șmecheri de postavuri, giganticele automate pentru produse alimentare, panourile publicitare hipnotizante, cu neon, din care pe una era scris BOND cu litere înalte de o milă. Aici se afla inima New York-ului, organele lui vii. Celelalte cartiere preferate de el trecuseră – Washington Square, Battery, Harlem, unde aveai nevoie de pașaport și de doi detectivi. Sala de bal de la Savoy! Ce distracții fuseseră în trecut! Mai exista încă Central Park, care ar trebui acum să fie în floarea frumuseții – viguros și strălucitor. Cât despre hoteluri, și ele pieriseră – Ritz Carlton, St. Regis care muriseră o dată cu Michael Arle. Singurul supraviețuitor era poate Carlyle. Celelalte erau toate la fel – aceleași lifturi care șuierau trist, camerele neaerisite de o lună și o vagă amintire a trabucelor vechi, impersonalul „Bine ați venit!”, cafeaua lungă, ouăle fierte de culoare bleu-alb de la micul dejun (Bond deținuse cândva un mic apartament în New York. Încercase peste tot să găsească ouă maronii și într-un final un vânzător de la coloniale i-a spus: „Nu le comercializăm, domnule. Oamenii cred că sunt murdare”), pâinea prăjită umedă și rece (transporturile de stelaje cu pâine prăjită pentru colonii trebuie că s-au scufundat). Vai mie! Da, Hotelul Astor ar fi la fel de bun ca oricare altul.

Bond privi spre ceas. Va ajunge acolo până la unsprezece și jumătate, apoi o scurtă expediție pentru cumpărături, dar una foarte scurtă deoarece astăzi există puține lucruri de cumpărat în magazinele care nu sunt din Europa – cu excepția celui mai bun mobilier de grădină din lume, dar Bond nu avea grădină. Mai întâi la drogherie, pentru o jumătate de duzină de periuțe de dinți Owens, incomparabile. La Hoffritz, pe bulevardul Madison, pentru unul din aparatele de ras Gillette cu dinți multipli, cu mult mai bune decât produsele Gillette originale, la Tripler, pentru șosetele franțuzești de golf fabricate de Izod, la Scribner pentru că era ultima mare librărie din New York și deoarece acolo era un librar care avea un nas fin pentru romane senzaționale și apoi la Abercrombie, ca să-și arunce ochii la noile gadgeturi și, din întâmplare, să fixeze o întâlnire cu

Solange (foarte bine plasată la departamentul de jocuri de interior) pentru seară.

Cadillac-ul alerga pe lângă hidoasele provocări ale cimitirelor de mașini uzate și escrocheriile placate cu crom se uitau pieziș și licăreau. Ce se întâmplă cu aceste epave revopsite când vremea le deteriorează? Oare unde se duc ele să-și doarmă somnul de veci? Nu ar putea fi utile dacă ar fi aruncate în mare să oprească eroziunea țărmurilor? Să scrie o scrisoare la *Herald Tribune.*

Apoi se punea problema dejunului. Cina cu Solange va fi ușoară – Lutece, de șaizeci de ani, unul din marile restaurante din lume. Dar prânzul pe care-l servea singur? În trecut cu siguranță că ar fi ales „21”, dar aristocrația cu conturi grase pusese mâna chiar și pe acea fortăreață, umflând prețurile și, deoarece nu făceau distincția dintre bine și rău, au dezumflat mâncarea. Dar, de dragul amintirilor, se va duce acolo și va servi două pahare cu martini sec – Beefeaters, cu un vermut local, amestecat cu coajă de lămâie – la bar. Și apoi ce-ai zice de cea mai bună mâncare din New York – stridii înăbușite cu smântână, uscățele și Miller High Life la Oyster Bar din Grand Central? Nu, nu dorea să stea la bar, ci undeva unde este mult spațiu și confort, unde putea citi în liniște un ziar. Da. Asta era! Sala Edward de la Plaza, o masă într-un colț. Nu-l cunoștea nimeni acolo, dar el știa că putea comanda ce mâncare dorea – nu ca la Chambord sau Pavilion, cu vinul lor enervant și mâncărurile lor și, în cazul celui din urmă, cu miasma a o sută de mirosuri de parfumuri pentru femei care să-ți zăpăcească cerul gurii. Va mai servi un martini sec la masă, apoi somon afumat și ouăle jumări speciale pe care el îi învățase odată să le facă[31] (Felix Leiter îl cunoștea pe ospătarul-șef). Da, sună bine. Va trebui să-și încerce norocul cu somonul afumat. De obicei, la sala Edward găseai somon scoțian, nu prea gros tăiat, uscat și fad precum cel canadian. Dar nu știi niciodată ce să spui de

[31] OUĂ JUMĂRI „JAMES BOND”. Pentru patru persoane: - 12 ouă proaspete; - sare și piper; - 150 g de unt proaspăt. Spargeți ouăle într-un castron. Bateți-le bine cu o furculiță și condimentați. Topiți 100 g de unt într-o tigaie mică de cupru (sau o cratiță cu fundul gros). După ce untul s-a topit, turnați ouăle și lăsați-le la foc foarte mic, amestecându-le în permanență cu un tel mic. Când ouăle sunt încă mai moi decât ați vrea să le puteți mânca, luați tigaia de pe foc, adăugați restul de unt și continuați să le bateți cu telul o jumătate de minut, adăugând arpagic tăiat fin sau verdețuri fin tocate. Serviți pe pâine proaspăt prăjită cu unt, pe farfurii de cupru (numai pentru prezentare), cu șampanie roz (Taittainger) și cu muzica în surdină.

mâncarea americană. Atâta timp cât pot servi antricoate și fructe de mare, restul se poate duce dracului. Și totul este congelat mult timp, probabil într-o morgă comunală alimentară vastă, încât toată savoarea dispare din toată mâncarea americană, cu excepția celei italiene. Totul are același gust – un fel de gust alimentar neutru. De când nu s-a mai servit oare într-un restaurant din New York un pui proaspăt, nu congelat, un ou proaspăt de țară, un pește prins în ziua respectivă? Există oare la New York o piață în adevăratul sens al cuvântului, ca Halele din Paris și piața Smithfields de la Londra, unde poți vedea și cumpăra produse proaspete? Bond nu auzise de vreuna. Oamenii ar spune că nu este igienică. Deveneau americanii obsedați de igienă în general – prea conștienți de insecte? De fiecare dată când Bond a făcut dragoste cu Solange, într-o perioadă în care se relaxau unul în brațele celuilalt, ea se retrăgea în baie pentru un lung sfert de oră și după aceea urma o lungă perioadă de timp când nu putea să o sărute deoarece făcuse gargară cu TCP[32]. Și tabletele pe care le lua, dacă răcea! Erau suficiente să te vindece de dublă pneumonie. Dar James Bond zâmbi gândindu-se la ea și se întreba ce vor face în seara aceea – în afară de a merge la restaurantul Lutece și dragoste. Din nou în New York găseai totul. Auzise, deși nu reușise niciodată să dea de urma lor, că puteai vedea filme porno color, cu sonor și că viața sexuală a cuiva se schimba după aceea. Asta da experiență pe care să o împărtășești cu Solange! Și barul acela, și el încă nedescoperit, despre care Felix Leiter îi spusese că este locul de întâlnire al sadicilor și masochiștilor de ambele sexe. Uniforma era compusă din jachete negre de piele și mănuși de piele. Sadiștii poartă mănuși sub cureaua de la umărul stâng. Masochiștii le poartă în dreapta. Ca și în cazul locurilor pentru travestiți de la Paris și Berlin, ar fi amuzant să te duci doar și să vezi. În cele din urmă, s-ar duce bineînțeles la Embers sau să asculte muzica de jazz preferată a lui Solange și apoi înapoi acasă pentru mai multă dragoste și gargară cu TCP.

James Bond zâmbi în sinea lui. Ei se înălțau spre culmi peste Triborough, acel pod extraordinar de frumos din bătăliile umăr la umăr din Manhattan. Îi plăcea să-și anticipeze plăcerile, aștepta cu nerăbdare exaltările furate dintre orele de lucru. Îi plăcea foarte mult să viseze cu ochii deschiși la ele, până la cel

[32] Lichid ușor antiseptic.

mai mic amănunt. Și acum își făcuse planurile și îl încântau toate perspectivele. Sigur că lucrurile ar putea merge prost, ar putea fi nevoie să facă unele schimbări. Dar nu ar conta. În New York găsești totul.

•

New York-ul nu are totul. Consecințele lipsurilor pe care le avea orașul au fost foarte supărătoare pentru James. După ouăle jumări în sala decorată în stil edwardian, totul mersese cât se poate de prost și, în locul programului de vis, au fost convorbiri telefonice urgente și jenante cu cartierul general de la Londra și apoi, numai printr-un noroc extraordinar, o întâlnire nepusă la punct, la miezul nopții, lângă patinoarul de lângă Rockefeller Centre, cu lacrimi și amenințări de sinucidere din partea unei englezoaice. Și totul numai din vina New York-ului! Cu greu poți crede că este posibil, dar nu există niciun pavilion pentru reptile la grădina zoologică din Central Park.

Sfârșit

virtual-project.eu